

CHARLES UNIVERSITY IN PRAGUE

FACULTY OF EDUCATION

Department of English Language and Literature

BACHELOR THESIS

**The translation of several chapters of the biography
Rebecca's Revival: Creating Black Christianity in
the Atlantic World by Jon F. Sensbach**

Supervisor:

Mgr. Jakub Ženíšek

Written by:

Jana Hučíková, Aj/Pg

DECLARATION

I hereby declare that this bachelor thesis, titled The Translation of several chapters of the biography Rebecca's Revival: Creating Black Christianity in the Atlantic World by Jon F. Sensbach, is my own work and that all the sources I used are included in the reference list.

Prague, March 31th 2014

ACKNOWLEDGEMENTS:

I would hereby like to thank Mgr. Jakub Ženíšek for his time, patience and academic support regarding the compilation of this bachelor thesis.

ABSTRACT

This bachelor thesis is focused on the translation of the prologue and the first two chapters of the biography Rebecca's Revival written by Jon F. Sensbach, a professor of history at the University of Florida and the problems which may arise during the translation.

The thesis comprises two parts, one of which is the actual translation of the work and the second part consists of my analysis of the problems I encountered during the translation. Due to the literary style in which the biography is written I focused especially on the grammatical interferences between Czech and English. As a support for my analysis I used the works dealing with translation theories written by Zlata Kufnerová, Dagmar Knittlová and Jiří Levý and the grammar book written by Libuše Dušková.

KEY WORDS

Translation, grammatical equivalence, functional sentence perspective, proper and geographical names, lexical equivalence, counterpart.

ABSTRAKT

Tato bakalářská práce se zaměřuje na překlad proslovu a prvních dvou kapitol životopisu Rebečino probuzení napsaného profesorem historie na University of Florida, Jonem F. Sensbachem a problémy, které při něm mohou nastat.

Práce se skládá ze dvou částí, z nichž první obsahuje samotný překlad díla a druhou část tvoří vlastní analýza problémů, se kterými jsem se setkala během překladu. Vzhledem k literárnímu stylu, jakým je životopis napsán, jsem se zaměřila především na gramatické interference mezi českým a anglickým jazykem. Pro svou analýzu jsem jako podklad použila publikace zabývající se teorií překladu od Zlaty Kufnerové, Dagmar Knittlové a Jiřího Levého a mluvnici napsanou Libuší Duškovou.

KLÍČOVÁ SLOVA

Překlad, gramatická ekvivalence, aktuální větné členění, vlastní a zeměpisná jména, lexikální ekvivalence, protějšek.

1. TABLE OF CONTENTS

1. TABLE OF CONTENTS.....	4
2. INTRODUCTION.....	5
3. PRACTICAL PART	6
4. THEORETICAL PART	60
4.1. GRAMMATICAL EQUIVALENCE.....	60
4.1.1. PASSIVE VERB FORMS	60
4.1.2. TRANSLATION OF MULTIPLE SENTENCES AND PARTICIPLES	61
4.1.3. FUNCTIONAL SENTENCE PERSPECTIVE	62
4.1.4. SEQUENCE OF TENSES	63
4.1.5. PERSON AND NUMBER.....	64
4.2. TRANSLATION OF PROPER AND GEOGRAPHICAL NAMES.....	65
4.2.1. PROPER NAMES	65
4.2.2. GEOGRAPHICAL NAMES	66
4.3. LEXICAL AND STYLISTIC EQUIVALENCE.....	67
4.3.1. LOANWORDS - WORDS BORROWED FROM OTHER LANGUAGES.....	68
4.3.2. ZERO EQUIVALENTS.....	69
4.3.3. FOREIGN WORDS IN CZECH.....	70
4.3.4. THE EXISTENCE OF MORE EQUIVALENTS	70
4.3.4. CULTURAL TRANSPOSITIONS - MEASURES.....	71
4.3.5. CULTURAL TRANSPOSITIONS – THE PERIOD.....	71
4.3.6. OTHER TRANSLATION COUNTERPARTS.....	72
4.4. TRANSLATION OF THE TITLE	73
5. CONCLUSION.....	74
6. BIBLIOGRAPHY	75
6.1. PRIMARY SOURCES:	75
6.2. SECONDARY SOURCES:	75
6.3. WEBSITES:	75

2. INTRODUCTION

Two years ago I was invited by my friends to visit them on a small island in the Caribbean, Antigua. During my stay I had the opportunity to be introduced to a few members of the Moravian Church with the African-American origin. The Moravian Church is one of the oldest Protestant Churches founded in Kunvald, a small town in the Czech Republic and interestingly also one of the oldest Protestant denominations on this island. During the literary lecture I attended one of the speakers talked about the most influential women born in Antigua. Among them he also mentioned Rebecca Protten, a black former slave, who participated in founding the missionary work of the Moravian Church on the neighbouring island, St. Thomas.

The Moravian Church today is a small denomination even in the Czech Republic and the majority of people associate it only with such names as John Amos Comenius. There would be very few people knowing about its hard missionary work around the whole world which started in such part as the Caribbean islands during the eighteenth century.

During my studies at the Department of Czech language and literature I attended the courses of British and American Studies and the translation seminar. Especially in this seminar I realized how powerful tool a good translation can be regarding the transmission of relevant and possibly inspiring information. These experiences convinced me to try to translate at least some parts of this book and introduce this topic to broader audience so that also non English speaking readers can learn more about the history we Czechs share with the inhabitants of the Caribbean islands. This missionary effort was accompanied by purely instrumental motives, namely my desire to become acquainted with a representative sum of translation theory, which would in turn make it unnecessary for me to rely on intuition when translating from English into Czech.

3. PRACTICAL PART

Rebecca's Revival Creating Black Christianity in the Atlantic World

Prologue

A green line of trees stretches along the coast, broken only by the white towers of a fort clinging to a promontory. From here, on the rim of the continent, the old woman can watch the ships skim west to melt in the horizon. She knows what they carry, their destination, how long they stay at sea, and what happens when they arrive, two months later and five thousand miles away. Perhaps her own mother was carried away on such a ship, like the thousands herded aboard every year bound for the slave markets of America. Still, the vessels are going back there, back to the place she knows best, and it has probably crossed her mind to board one and return too. She lives in the shadow of Fort Christiansborg, on Africa's Gold Coast, where the merchants make their money buying the men, women, and children who march, to an incongruous serenade of birds, out of putrid holding pens and onto the ships. Nobody has time any more for the feeble widow, forgotten in the mulatto village among the other outcast children of the slave trade.

Perhaps Rebecca Proppen is surprised, then when the ship owners make her an offer: the *Ada* will sail for the Caribbean in August 1776, and they will pay her passage. The ship is going home.

An ocean away, bands of turquoise-green water surround the West Indian island of St. Thomas, about forty miles east of Puerto Rico. Famous today as one of the U.S. Virgin Islands, this string of volcanic mountains is among the most popular holiday destinations in

Rebečino probuzení Vznik černošského křesťanství na březích Atlantiku

Proslov

Podél pobřeží se táhne řada zelených stromů přerušovaná pouze bílými věžemi pevnosti čnějící nad mysem. Odtud, z nejzazšího konce kontinentu pozoruje stará žena lodě plující na západ a mizející v dálce. Ví přesně, co převáží, kam míří, jak dlouho poplují a co se stane o dva měsíce později a osm tisíc kilometrů dál, až dosáhnou svého cíle. Možná na jedné z takových lodí kdysi odvezli její vlastní matku, stejně jako tisíce dalších, kteří byli každoročně nahnáni na palubu a mířili na trh s otroky v Americe.

Pro ni se však loď plaví zpátky na místo, které zná nejlépe a nejspíš ji několikrát napadlo, že se také nalodí a vrátí. Tady žije ve stínu pevnosti Christianborg na africkém Zlatém pobřeží. Na místě, kde obchodníci vydělávají na prodeji mužů, žen a dětí a nahánějí je ze shnilých kotců na loď a do pochodu jim nemístně zpívají ptáci svou serenádu. Nikdo tu nemá čas na slabou vdovu, jež žije zapomenutá v mulatské vesnici mezi ostatními oběťmi obchodu s otroky.

Možná proto je Rebecca Proppenová překvapená, když jí majitelé lodi učiní nabídku: *Ada* popluje v srpnu 1776 do Karibiku a oni jí zaplatí cestu. Může se vrátit domů.

Na druhé straně oceánu obklopuje tyrkysově zelená voda karibský ostrov Sv. Tomáše, ležící přibližně šedesát kilometrů od Portorika. Dnes je toto sopečné pohoří známé jako jeden z amerických Panenských ostrovů a patří mezi nejoblíbenější destinace pro

the Caribbean. Two million visitors each year come to bask under palm trees on the white sand, to sail and snorkel in the sparkling translucence of the sea; they pour out of cruise ships docked in the harbor to shop and wander the colorful streets and alleys of town, stopping to admire the colonial-era red fort presiding over the bay.

Back in the hills outside of town, down a dirt road far from the resorts and beaches, is a hidden side of St. Thomas rarely seen by anyone but local people – a simple whitewashed church, unobtrusively tucked onto a wooded slope. Built on the site of a former plantation, it is home to an Afro-Caribbean congregation whose ancestors began holding services there in 1737. On Sunday mornings when worshippers fill the wooden benches inside and begin to sing, the music floats out of the windows and drifts on a warm breeze toward former fields where slaves once worked. Such sounds have drifted over the hills for a long time, because the singers who gather here week after week belong to the oldest black Protestant church in the Americas.

Their congregation dates from a time when the island was a Danish colony, a small Atlantic outpost of an aspiring European power and a busy international maritime crossroads for pirates, smugglers, and traders. Plantation owners eagerly awaited ships bearing Africans from the Gold Coast because, as a virtually every Caribbean island, the economy of St. Thomas depended on slavery. Unfree workers – about nine of every ten inhabitants – did almost everything. Gangs of slaves cultivated sugar cane on terraced slopes, hacked down the stalks with machets, and hauled them off to be boiled down

dovolenou v Karibiku. Každý rok sem přijíždějí dva miliony návštěvníků, aby se vyhřívali na bílém písku pod palmami nebo se plavili a šnorchlovali v průzračném moři. Vystupují z výletních lodí kotvicích v přístavu, nakupují a toulají se pestrobarevnými ulicemi a alejemi města a obdivují rudou pevnost z koloniálního období, která je dominantou celého zálivu.

Vzadu v kopcích za městem, podél špinavé cesty daleko od pláží a letovišek, se nachází ukrytá strana Sv. Tomáše, kterou málokdy spatří někdo jiný než místní obyvatelé – prostý obílený kostel nenápadně schovaný v zalesněném svahu. Byl postaven na místě bývalé plantáže a je domovem afro-karibského společenství, jejichž předci se zde začali scházet v roce 1737. Každou neděli zaplní účastníci dřevěné kostelní lavice a jejich zpěv, linoucí se z oken, unáší teplý vánek směrem k bývalým polím, na kterých kdysi pracovali otroci. Stejně tóny se vznášejí nad kopci už hodně dlouho, protože jejich zpěváci, kteří se zde každý týden schází, jsou členy nejstarší černošské protestantské církve v Americe.

Počátky jejich společenství sahají až do doby, kdy byl ostrov dánskou kolonií, drobnou karibskou výspou ctižádostivé evropské mocnosti a rušnou mezinárodní námořní křižovatkou pro piráty, pašeráky a obchodníky. Majitelé plantáží netrpělivě očekávali lodě přivážející Afričany ze Zlatého pobřeží, protože stejně jako všechny ostatní karibské ostrovy i Sv. Tomáš byl na otrocích ekonomicky závislý. Nesvobodní dělníci - zhruba devět z deseti obyvatel - dělali téměř všechno. Skupiny otroků obdělávaly cukrovou třtinu na terasovitých svazích, podsekávaly její

to molasses, from which rum and sugar would be refined and sent out to world markets. Enslaved Africans built and cleaned houses, loaded and unloaded ships, tanned leather, sewed garments, fired bricks, picked and spun cotton, tended gardens and animals, cooked the food they raised, hauled in fish, caned chairs, and wove the mats they lay down on to sleep. On St. Thomas, as in South Carolina, Virginia, Jamaica, Martinique, and Brazil, black people produced the wealth that vaulted Europe to worldwide supremacy.

But it was here on St. Thomas, in the 1730s, that something else happened, when a solitary young woman began trudging daily along rugged roads through the hills in the sultry evenings after the slaves had returned from the fields. Known then only as Rebecca, she was not yet twenty years old, and she had made herself an apostle for Christ. She was a preacher and a mentor, a provocateur and a prophet, determined to take what she regarded as the Bible's liberating grace to people of African descent. She broadcast her message the only way an evangelist can: by carrying it directly to the people. Her long peregrinations took her to the slave quarters deep in the island's plantation heartland, where she proclaimed salvation to the domestic servants, cane boilers, weavers, and cotton pickers whose bodies and spirits were stripped every day by slavery.

Rebecca's light brown skin was the product of mixed African and European parentage. Once a slave herself, she had gained freedom while still quite young, but the experience of bondage gave her a passport to travel and speak with authority among the slaves. Though neither an incendiary nor a soaring

stvolý mačetami a odtahovaly je, aby se z nich uvařila melasa. Z té se potom rafinoval rum a cukr a posílal na světové trhy. Z otročení Afričané stavěli domy a uklízeli v nich, nakládali a vykládali lodě, vydělávali kůže, šili šaty, pálili cihly, sbírali a předli bavlnu, pečovali o zahrady a zvířata, vařili jídlo, jež sami vypěstovali, rybařili, vyráběli proutěná křesla a tkali matrace, na nichž spali. Na Sv. Tomáši, stejně jako v Jižní Karolíně, Virginii, Jamaice, Martiniku a Brazílii, byli černoši zdrojem bohatství, které z Evropy vytvořilo světovou velmoc.

Ale právě zde, na Sv. Tomáši, se ve třicátých letech osmnáctého století stalo ještě něco dalšího. V té době se, poté, co se otroci vrátili z polí, začala osamělá dívka vydávat na úpornou cestu každovečerním dusnem a hrbolatou stezkou mezi kopci. Nebylo jí tehdy ještě ani dvacet let, lidé ji znali pouze jako Rebeku a ona se rozhodla stát se Kristovým apoštolem. Byla kazatelkou, učitelkou, provokatérkou a prorokyní, odhodlanou přinést lidem afrického původu biblické osvobozující poselství o boží milosti. Předávala je jediným možným způsobem - chodila přímo za nimi. Její dlouhá putování ji zavedla hluboko do vnitrozemí, na plantáže mezi otroky a všude vyhledávala spasení domácím služebníků, těm, kteří vařili třtinu, tkalcům a sběračům bavlny. Všem, jejichž těla a duch byly každý den otupovány otroctvím.

Rebečina světle hnědá kůže byla plodem smíšeného afrického a evropského původu jejích rodičů. Ona sama získala svobodu jako poměrně mladá. Přesto prožila část svého života v otroctví a díky této zkušenosti si na svých cestách získala autoritu mezi otroky. Navzdory tomu, že nepatřila

orator, she was direct and persuasive, and enslaved people turned out to listen when the teenage preacher testified that Jesus loved them. They responded to her appeals. In what became one of the great social and religious movements of modern history, black women and men began to blend Christianity with the religions they had brought with them from Africa, creating a faith to fortify themselves against slavery. Though hardly anyone knows her name today, Rebecca helped ignite the fires of a new kind of religion that in subsequent centuries has given spiritual sustenance to millions.

A surge of energy from Africans themselves fueled this movement. They needed courage to face violent opposition from planters terrified that Christianity, with its promise of spiritual equality and universal salvation, would promote rebellion among the slaves. Inspired by the belief that Jesus died for them, black people took to the roads, walking miles over the mountains to teach the Scriptures, lead each other in prayer and song, and – in a time when slave-owners considered literacy dangerous for slaves – school each other to read and write. Worshipers built “praise houses” and jammed into them by the hundreds to get baptized and dunk their feet in tubs of holy water. Men whose hands were raw from chopping sugar cane held titles like “keeper of the alms” and “blessed and accomplished teacher of the heathen”; women who spent their days scrubbing chamberpots and cooking meals for plantation mistresses transformed themselves into „faithful helpers“ and „venerated evangelical elders“ when they passed over the church threshold. They carried on their teaching even after angry whites stormed their meetings and thrashed

mezi zapálené strhující řečníky, její přímota a přesvědčivost přiměla otroky k tomu, že naslouchali svědectví o Ježíšově lásce z úst této dospívající kazatelky. Na její výzvu reagovali způsobem, který pozděj vyústil v důležité společenské a náboženské hnutí moderní historie. Černé ženy i muži začali spojovat křesťanství s náboženstvími, které si sebou předtím přinesli z Afriky a tím vytvořili víru, jež jim pomáhala snášet otroctví. Přestože ji dnes téměř nikdo nezná, pomohla Rebecca zapálit oheň nového druhu náboženství, které se v následujících stoletích stalo duchovní potravou pro miliony lidí.

Byla to energie Afričanů samotných, která poháněla toto hnutí. Potřebovali odvahu, aby dokázali čelit násilné opozici ze strany plantážníků, kteří se obávali, že křesťanství zaslibující duchovní jednotu a spasení pro každého člověka, podníti vzpouru mezi otroky. Víra v Ježíše, který za ně zemřel, inspirovala černochoy k tomu, aby se vydali na cesty a kvůli vyučování Písma nachodili po kopcích mnoho kilometrů. Vedli ostatní v modlitbách a chvalozpěvech a přestože si tehdy si majitelé otroků mysleli, že není bezpečné, aby byli otroci gramotní, je učili číst a psát. Věřící budovali „modlitebny“ a po stovkách se v nich tlačili, aby se nechali pokřtít a mohli si namočit nohy v kádích se svatou vodou. Muži, jejichž dlaně byly zhrublé sekáním cukrové třtiny, se proměnili ve „správce sbírek“ a „požehnané a dovedné učitele pohanů“. Z žen, které trávily dny drhnutím záchodových mís a přípravou jídel pro paní domu, se po překročení kostelního prahu staly „věrné pomocnice“ a „ctihodné evangelické matrony“. Ve vyučování pokračovali i poté, co rozlobení běloši vtrhli na jejich setkání a bili je kordy a

them with swords and whips. They persisted when planters set fire to their Bibles and beat out the flames on their slaves' faces; or chained them to the ground to keep them away from meetings; and flogged their skin to a pulp; or dumped them in jail; or sold their families apart. The slaves sent petitions to the king and queen of Denmark politely asking that the abuse stop and that they be allowed to worship in peace. The persecution didn't end, but neither did the worship. In time, the movement that in key ways began on this small island caught hold and spread through the Caribbean and North America, changing African-American culture in subsequent centuries – anchor of community life, advocat of social justice, midwife to spirituals and gospel music – in some measure derives, however distantly, from those early origins.

Though she was not alone in fostering this movement, Rebecca was a principal alchemist in it. Her tenacity was rooted in the certainty of faith; standing trial once on charges of sedition and immorality, she refused to back down when a magistrate ordered her to testify in a way she thought blasphemous, and she declared herself willing to return to slavery instead. She held meetings late into the night, teaching people to read and to find lessons in the Scriptures that fit their own lives. She would talk any time to anybody about Jesus, but she reached out especially to African-American women, pulling many into the church with her words. Her instigation was vital, for women formed a majority in these early congregations, where they emerged from the shadows to preach, recruit, and organize. The Bible was a coded incantation, a talisman for action. Women used it to declare their own value, some fearlessly spitting verses

biči. Vytrvali, když jim plantážníci spálili Bible a snažili se jim vytlouct z obličeje jejich nadšení; když je připoutali řetězy k zemi, aby se nemohli účastnit setkání a zmrskali jim kůži až na kaši nebo když je zavřeli do vězení; dokonce ani když jim rozprodali rodinu. Otroci posílali petice dánskému králi a královně a žádali, aby toto týrání bylo zastaveno a oni se mohli věnovat své víře. Pronásledování neskončilo, ale ani bohoslužby. Časem hnutí, které klíčovým způsobem povstalo na tomto malém ostrově, nabralo dech a rozšířilo se po celém Karibiku a v severní Americe a navždy změnilo afro-americkou kulturu. Mnoho z toho, co si spojujeme s černošským křesťanstvím té doby, ať už je to důraz na komunitní život, prosazování sociální spravedlnosti nebo uvádění do duchovní hudby, zde do jisté míry, byť vzdáleně, nachází své kořeny.

Přestože Rebecca nebyla sama, kdo se podílel na rozvoji tohoto hnutí, rozhodně patřila mezi jeho hlavní tvůrce. Její houževnatost vycházela z jistoty, kterou jí dávala víra. Při jedné příležitosti, když byla obviněna z pobuřování a nemravnosti, se nepodvolila příkazu úředníků a odmítla svědčit způsobem, který považovala za rouhavý. Místo toho prohlásila, že se raději opět stane otrokyní. Pořádala setkání dlouho do noci, učila lidi číst a vyhledávat kapitoly v Písmu týkající se jejich konkrétních životních situací. Přestože byla ochotná mluvit o Ježíši s kýmkoli a při jakékoli příležitosti, oslovovala především afro-americké ženy a mnohé z nich přivedla do církve. Toto její zaměření bylo nesmírně důležité, protože ženy tvořily v nově vznikajících společenstvích většinu. Mohly zde vystoupit ze stínu a začít kázat a přinášet evangelium. Bible jim sloužila jako zaříkávadlo a

like magic words to silence their masters. Far more than anonymous plantation workers cast adrift in the tides of captivity, these enslaved and free women of color galvanized a new form of thought against white claims that they were damned by a God who sanctioned their bondage.

Only the feverish swirl of people, money, and ideas in the Atlantic world of the early modern age could have produced a person like Rebecca. The Caribbean where she spent her early years, like the rest of the America, was a siphon for European colonizers and unfree Africans, a polyglot jostle of adventurers, fortune-seekers, preachers, scoundrels, and captives, always mingling, forever measuring one another. Chafing cultures gave off the spark of something new, melded and fused, picked up new cadences, then spun off into something different again. Even by those norms, however, the young preacher was unusual. Rebecca was a mixed-race native of a British colony who was transplanted to a Danish island; her primary language was Dutch, but she spoke at least four other languages. Mobility defined her world, whether in the labored footsteps of the itinerant preacher or the ship crossings of the serial voyager. Her ability to move vast distances between places and to slide easily between groups of people was extraordinary for a free woman of color in the eighteenth century. Born in the West Indies, she traveled thousands of miles as an early disciple in the black international evangelical movement. She lived on two islands, on two continents, and in two hemispheres. Near the end of her

jakýsi talisman, který jim dodával odvahu. Ženy ji používaly k vyjádření své vlastní hodnoty. Některé z nich nebojácně zaměňovaly biblické verše za kouzelné průvovídky, aby umlčely své majitele. Už nebyly pouhou anonymní pracovní silou zcela vydanou napospas svému zajetí. Naopak, tyto zotročené a zároveň svobodné barevné ženy dávaly povstat novému způsobu myšlení, který odporoval tvrzení bílých o tom, že je Bůh proklel a předurčil k otroctví.

Jedině v těchto počátcích moderní doby, kdy hromady lidí, peněz a nápadů hekticky proudily napříč Atlantikem, mohli povstat lidé jako Rebecca. Karibik, kde strávila mládí, stejně jako zbytek Ameriky, byl kotlem, do které se vešli evropští kolonizátoři spolu s africkými otroky a zároveň mnohojazyčnou směsicí dobrodruhů, zlatokopů, kazatelů, mizerů a zajatců, kteří se neustále prolínali a navzájem ovlivňovali. Tření mezi kulturami zažehlo jiskru něčeho nového, co nabíralo nové a nové rytmy a tím se neustále proměňovalo. Přesto byla tato mladá kazatelka i na tyto poměry něčím neobvyklým. Rebecca se narodila v britské kolonii smíšenému páru a poté byla převezena na dánský ostrov. Jejím prvním jazykem byla holandština. Domluvila se ale minimálně dalšími čtyřmi jazyky. Cestování jí nedělalo problém, ať už chodila pěšky jako potulný kazatel a nebo se plavila na lodi. Na svobodné barevné ženě žijící na počátku osmnáctého století bylo obdivuhodné, jak se dokázala pohybovat v rámci obrovských vzdáleností a zapadnout mezi různé skupiny lidí. Narodila se v Karibiku a procestovala tisíce kilometrů díky tomu, že se stala součástí mezinárodního černošského evangelizačního hnutí. Svůj život

life, she arrived by a twist of fate on Africa's western coast, from where the slave ships departed for the Caribbean she had long since left behind.

Rebecca moved, too, in and around the complicated spaces where people lived as "black" or "white" in the eighteenth century. She spent years almost entirely among Africans or Europeans, or a mix of both, but never fitting into either group. She was willing to surrender her freedom for the sake of Christianity, but she believed that Africans should surrender their own religions for that cause as well. She belonged to a religious order founded by Europeans that denied the importance of physical differences among the redeemed, but among white coreligionists, she always stood out as different – "Rebecca the mulatto," they called her.

A handful of better-known black voyagers – all of them men, such as Olaudah Equiano, James Gronniosaw, and Ottobah Cugoano – crossed the ocean in captivity at the height of the eighteenth-century slave trade and eventually wrote dramatic memoirs of bondage and redemption. Their narratives-survivors' depositions, really-proclaimed to a largely skeptical European world the humanity and intelligence of all people of African descent. Rebecca left no journal, no autobiography, no sermons or thick body of correspondence, no affidavit of trials endured and transcended. Her life's work was talking. But she was literate, and could read and write at least two languages. A few of her letters have survived, including a testimonial to Jesus in Dutch and a letter in German to her husband. It is unusual that written testimony from any black woman in that century should have survived to our

strávila na dvou ostrovech, na dvou kontinentech a na dvou polokoulích. Téměř na jeho konci se její osud dovršil na africkém západním pobřeží, odkud odplouvaly otrokářské lodě do Karibiku, který už dávno předtím ona sama opustila.

Rebecca žila ve složitém prostředí, které v osmnáctém století rozdělovalo lidi pouze na „bílé“ nebo „černé“. Strávila mnoho let buď mezi Afričany či Evropany nebo tam, kde žili smíšeně. Nikdy ale úplně nezapadla do žádné z těchto skupin. Byla ochotná vzdát se své svobody ve prospěch křesťanství a věřila, že Afričané by měli udělat to samé se svým vlastním náboženstvím. Patřila k náboženskému společenství založenému Evropany, které odmítalo jakékoliv rozdílnosti spasených založené na fyzickém vzhledu. Nicméně mezi svými bílými spoluvěřícími vždy vyčnívala. Říkali jí „mulatka Rebecca“.

Jenom hrstka známějších černošských cestovatelů, samých mužů, mezi něž patřila taková jména jako Olaudah Equiano, James Gronniosaw a Ottobah Cugoano, se dostala v osmnáctém století, během vrcholícího obchodu s otroky, přes oceán a sepsali o tom dramatické paměti zabývající se otroctvím a vykoupením. Jejich výpovědi o tom, jak se jim podařilo přežít, přinášely do převážně skeptického evropského světa nový pohled na lidskost a inteligenci všech lidí pocházejících z Afriky. Rebecca nezanechala žádný deník, životopis, kázání, nebo tlustý svazek korespondence, ani žádná čestná prohlášení o přetřpěných zkouškách. Mluvila za ni její práce. Určitě byla gramotná a uměla číst a psát v minimálně dvou jazycích. Dochovalo se několik jejích dopisů včetně svědectví Ježíši v holandštině a dopis

own time, so her few letters are precious indeed. Among the millions of Afro-Atlantic women during the era of the slave trade, only a scant few are known to us beyond the barest biographical outlines, if even that much. Like them, Rebecca remains in many ways an enigma, a name in someone else's journal or in a church ledger, a shadow darting across a court document – her life seemingly no more than the sum of scattered fragments.

On the other hand, the fragments are far more numerous than we might expect. Rebecca's life and travels can be tracked down in a surprising array of manuscripts in German, Danish, and West Indian archives – documentary echoes of her far-flung voyages around the Atlantic. She had a way of turning up in unexpected places at important times to help conduct social experiments that challenged strictures of race, religion, and gender. The same woman who preached to the slaves later became a spiritual leader for white women in Germany and, apparently, the first black woman ordained in western Christianity. Rebecca's story is the unique record of one person steering her way through the worlds of slavery and religious faith in the eighteenth century, with their limited possibilities and ambiguous choices. But her own fortunes are also a mirror on a larger narrative – the origins of the black church itself.

As the *Ada* waited at anchor off the Gold Coast in August of 1776, Rebecca

v němčině psaný manželovi. Těch několik dopisů je skutečně vzácných vzhledem ke skutečnosti, že v té době vůbec nebylo obvyklé, aby se dochovalo písemné svědectví černošské ženy. Mezi miliony afroatlantských žen, které žily v období obchodování s otroky, je jen nepatrné množství těch, o nichž bychom věděli něco málo víc, než pouhý životopisný nástin, pokud vůbec. Stejně jako ony je pro nás Rebecca v mnohém hádankou, jménem v deníku někoho jiného nebo v církevním záznamu. Je pouhým stínem, který se sem tam objeví na papíře a její život se neskládá z více než několika mála rozptýlených úlomků.

Na druhou stranu je těchto úlomků více, než bychom očekávali. Rebečin život a její cesty můžeme vystopovat v překvapivé sbírce rukopisů v německých, dánských a západoindických archivech – jsou dokumentární ozvěnou jejich rozsáhlých cest přes Atlantik. Dokázala se objevit na nečekaných místech v přelomových časech a napomáhala společenským změnám, které se staly výzvou pro rasové, náboženské a genderové zvyklosti. Ta samá žena, která kázala mezi otroky, se později stala duchovní vůdkyní mezi bílými ženami v Německu a s největší pravděpodobností první černou ženou vysvěcenou mezi západními křesťany. Rebečin příběh je jedinečným příkladem osobnosti, která šla svou vlastní cestou ve světě otroctví a náboženské víry osmnáctého století navzdory svým omezeným možnostem a komplikovaným volbám. Nicméně její osud je zároveň zrcadlem daleko většího příběhu – počátku černošské církve jako takové.

V době, kdy *Ada* čekala zakotvená na

would look west toward the hillside church on St. Thomas and choose once again.

A Baptism of Blood

Picking their way through the darkness, a dozen men climbed a path uphill to a fort overlooking Coral Bay, a small harbor on the Caribbean island of St. John. It was three o'clock in the morning on November 23, 1733. The men, all natives of West Africa, were held as slaves of the Danish West India and Guinea Company, known simply as "the Company," a slave-trading firm that operated sugar and cotton plantations in Denmark's West Indian colonies. It was their job to supply the fort with firewood, so the Africans lugged bundles of kindling and logs up the path. But on this night the bundles served another purpose, for inside them the men had hidden knives and *Kapmesser*, long blades used for cutting sugar cane.

The group arrived at the entrance to the fort, which was guarded by a garrison of six soldiers.

"Who's there?" called the sentry.

"Company Negroes with wood."

Apparently satisfied that there was nothing unusual about such a delivery in the early morning hours, the sentry asked no further questions and opened the gate. Inside the fort, the Africans dropped their wood, withdrew their weapons, and slashed the sentinel and four other soldiers to death; the sixth was wounded but escaped by hiding under a bed. The attackers fired the fort's cannon to announce to other Africans on the island that a rebellion had begun.

Zlatém pobřeží v srpnu 1776, se Rebecca zřejmě podívala směrem na západ ke kostelíku v kopcích Sv. Tomáše a znovu se rozhodovala.

Křest krví

Asi dvanáct mužů si kleslo cestu po tmavé stezce vedoucí směrem do kopce k pevnosti čnějící nad Korálovým zálivem, nevelkým přístavem na karibském ostrově Sv. Jana. Byly tři hodiny ráno, 23. listopadu 1733. Všichni tito muži se narodili v západní části Afriky a byli otroky Dánské západoindické a guinejské společnosti známé pouze pod názvem „Společnost“. Jednalo se o otrokářskou společnost, která provozovala cukrové a bavlníkové plantáže v dánských západoindických koloniích. Otroci měli na starosti zásobování pevnosti topným dřevem a tahali svazky polen a klády nahoru po stezce. Dnes v noci ale otepi posloužily k jinému účelu. Uvnitř měli muži schovány nože a takzvané *Kapmesser*, dlouhá ostří, která se používala k sekání cukrové třtiny.

Skupina dorazila ke vchodu do pevnosti střežené šestičlennou posádkou vojáků.

„Kdo je tam?“ zvolala hlídka.

„Černoši ze Společnosti se dřevem.“

Hlídka se zřejmě spokojila s odpovědí, na které v těchto ranních hodinách nebylo nic neobvyklého a bez dalších otázek otevřela bránu. Uvnitř pevnosti Afričani odhodili dřevo, vytáhli zbraně a rychle zabili stráž a čtyři další vojáky. Šestému, kterého zranili, se podařilo uprchnout a ukrýt se pod postelí. Útočníci vystřelili z pevnostního děla, aby oznámili ostatním Afričanům na ostrově, že vzpoura začala.

At the signal, slaves at the nearby plantation of the local magistrate, John Reimert Soedtmán, burst into his room, forced him to strip, and ordered him to sing and dance naked. Perhaps they had once been told to dance on the slave auction block for prospective buyers, or to perform for the judge's amusement. Now, they watched him desperately pirouette and sing by candlelight in the darkness; then they jabbed a sword through him, sheared off his head, gutted his body, and, in an apparent ritual of purification or cleansing, they "washed themselves in his blood." Soedtmán's wife was on the nearby island of St. Thomas and so eluded the massacre, but the rebels killed his thirteen-year-old stepdaughter and dumped her body on his eviscerated corpse. Then they fanned out into the early dawn.

Let us begin by talking about the missing body parts of enslaved men and women. Curious visitors to the Danish West Indies who noticed the many amputees hobbling along the roads on crutches or trying to do their fieldwork with one hand would learn that they had been penalized for defying the *Blancken*, or white colonists. These insubordinates left a frightening inventory of extremities on the chopping block. A slave without a foot had run away; one missing both feet had run away twice. A one-legged former rebel had escaped and remained free for half a year before being captured. A one-handed field worker had raised the other hand to strike a white person. A black West Indian who could not speak had once shouted at a *Blancke*, and his tongue had been cut out.

"If one has a slave, how much more a slave is he than the one he purchased! He must be fed, clothed, and screamed

Na dané znamení vtrhli otroci z nedaleké plantáže patřící místnímu soudci, Johnu Reimertu Soedtmánovi, do jeho pokoje, přinutili ho svléknout se a přikázali mu, aby nahý zpíval a tancoval. Možná byli sami kdysi donuceni tancovat na aukci otroků před možnými kupci nebo se předvádět pro pobavení soudce. Teď ho pozorovali, jak se zoufale snaží udělat piruetu a zpívá při světle svíčky osvěčující temnotu. Potom ho propíchnuli mečem, uřízli mu hlavu, vykuchali střeva a „vykoupali se v jeho krvi,“ což byl zjevně určitý očištný rituál. Soedtmánova manželka byla na nedalekém ostrově Sv. Tomáše, a tak se masakru vyhnula. Rebelové ale zabili jeho třináctiletou nevlastní dceru a její tělo pohodili na Soedtmánovu znetvořenou mrtvolu. Potom za ranního rozbřesku zmizeli.

Vraťme se však na začátek příběhu, na kterém najdeme stejně jako zvědaví návštěvníci tehdejší dánské Západní Indie mnoho zotročených mužů a žen s amputovanými končetinami, belhajícími se podél cest o berlích a nebo snažícími se pracovat na poli jednou rukou. Dozvíme se, že tito lidé byli potrestáni za svůj vzdor vůči *Blancken*, nebo-li bílým osadníkům. Vzpurní otroci po sobě zanechali na řeznickém špalku děsivý inventář. Otroku, který utekl, usekli nohu; jiný se pokusil uniknout dvakrát a přišel o nohy obě. Bývalý jednonohý rebel žil po útěku na svobodě půl roku, než ho chytili. Dělník na poli přišel o ruku poté, co chtěl uhdit bělocha. Černoch ze Západní Indie, který nemohl mluvit, se předtím rozkřičel na *Blancke* a vyřízli mu jazyk.

„Když si pořídíte otroka, kdo z vás je větším pánem! Vy, nebo ten, koho jste

and cursed at to make him do his task. And finally, one has to sleep always with the fear that domestic enemies will slit one's throat at night to end our days as thanks for the care you have taken to sustain them." Such was the master's lament – how my slaves tyrannize me! – expressed by one Pierre Pannet, a planter from the neighboring Danish colony of St. Thomas, whose *Report on the Execrable Conspiracy Carried Out by the Amina Negros on the Danish Island of St. John in America in 1733* was written eleven days after the massacre of the garrison. The revolt cast a glaring light on the truth of Pannet's observation: Denmark's modest imperial holdings in the south Atlantic – a couple of Caribbean colonies, two forts in West Africa, and one slave-trading company – depended on African laborers who wanted to slit their masters' throats.

In the year of the great rebellion there were five people of African descent – the great majority of them enslaved – for every European in the Danish colonies. On St. Thomas, blacks outnumbered whites by 3,741 to about 650, and on St. John 1,087 to 208. To control this captive population, planters staged an elaborate choreography of terror. They punished minor acts of theft or insolence on the plantation with a few lashes, after which a slave was expected to say, "Thank you, master!" But with more serious insubordination, reprisals became public spectacles of vengeance. An enslaved person who looked defiantly at a white was tied to a pillory and whipped by another slave 100 times; one who ran away for three months was lashed 500 times with a whip made of dried, braided strips of cow-hide that ripped away the flesh, and then salt or Spanish pepper was smeared on the wounds. Slaves were

si koupili! Je třeba ho nakrmit, ošatit, křičet na něj a nadávat mu, abyste ho přinutili pracovat. A ještě k tomu uléháte ke spánku se strachem, že vám tito domácí nepřátelé v noci podříznou hrdlo jako poděkování za veškerou péči, kterou jste na ně vynaložili.“ Takto si stěžoval jeden majitel – jak mě moji otroci tyranizují! – Pieru Pannetovi, plantážníku ze sousední dánské kolonie na Sv. Tomáši, jenž jedenáct dnů po zmasakrování posádky napsal *Zprávu o odporném spiknutí rozpoutaném černochoy z kmene Amina na dánském ostrově Sv. Jana v Americe v roce 1733*. Povstání vrhlo jasné světlo na pravdu obsaženou v Pannetově poznámce: Dánské skromné imperiální državy v jižní části Atlantiku – několik karibských kolonií, dvě pevnosti v západní Africe a jedna otrokářská společnost – byly zcela závislé na afrických nádenících, kteří chtěli svým majitelům podříznout hrdla.

V roce velké vzpoury žilo v dánských koloniích pět osob afrického původu na jednoho Evropana. Většina z nich byli otroci. Na ostrově Sv. Tomáše žilo 3741 černochoů v porovnání s pouze 650 bělochů a na ostrově Sv. Jana žilo 1087 černochoů a 208 bělochů. Aby byli plantážníci schopni ovládat toto zotročené obyvatelstvo, vytvořili propracovaný systém teroru. Drobné prohřešky, jako krádeže nebo drzost na plantáži, trestali několika ranami bičem, po kterých měl otrok poděkovat slovy „Děkuji pane!“ Při závažnější neposlušnosti se však odplata stala veřejnou podívanou. Otrok, který se podíval vyzývavě na bělocha, byl přivázán k pranýři a od jiného otroka dostal sto ran bičem; ten, kdo utekl třikrát, dostal pětset ran bičem spletým ze suchých pruhů hovězí usně strhávajících kusy masa. Do ran jim potom vetřeli sůl a španělský pepř.

strung up by the arms to posts and flailed with red-hot firebrands. Those who continually ran away or who committed arson or murder were beheaded in the square by the fort in Charlotte Amalie, the St. Thomas harbor.

The fort was supposed to protect the colony from foreign invaders by sea and from slave rebels on land. But the soldiers stationed there, most of them poor farmers and indentured servants from Denmark, were not always skilled in the arts of deference either. Wretchedly paid and treated, they were forced by order of the governor to eat rye bread, which they hated, deriding it as the "governor's ca-ca." A slave at the fort once hollowed out a loaf of bread and stuffed it with human excrement in ridicule. The governor executed him by having him strung up by the feet from the gallows, alongside a dog hanging by the neck. A man could survive this torture a few hours before strangling.

In the confusing hours after the first assault on Coral Bay, bands of rebels, now numbering about eighty and armed with guns, powder, shot, swords, and axes from the fort's arsenal, moved across St. John raiding plantations and killing white men, women, and children. The island is only about six miles long and three miles wide, but its mountainous interior and ragged, indented coastline kept news of the uprising from spreading quickly, adding further surprise to the Africans' attack. They had divided their forces into several units – one to occupy the fort, another to move west along the northern coast, and a third to seize plantations along the main road through the middle of the island, and eventually to rendezvous in the west with the second group. By the middle of the following day they had gained control of much of

Otroci byli věšeni za ruce na pilíře a cepováni rozžhavenými ohořelými klacky. Těm, kteří neustále utíkali nebo se dopustili zhárství či vraždy, byla s'ata hlava na náměstí u pevnosti v Charlotte Amalie, přístavu na ostrově Sv. Tomáše.

Pevnost měla chránit kolonii před cizími nájezdníky od moře a před povstalci z řad otroků ve vnitrozemí. Ale vojáci umístění v pevnosti, z nichž většinu tvořili chudí farmáři a najatí sluhové z Dánska, také nebyli příliš školení v umění úcty k nadřízeným. Při strašném zacházení a nízkém platu byli donuceni jíst na příkaz guvernéra žitný chléb, který nesnášeli a posměšně ho nazývali „guvernérův bobek.“ Jeden otrok v pevnosti kdysi vydlabal díru do chleba a nacpal ji z posměchu lidskými výkaly. Guvernér ho popravil tak, že ho nechal pověsit na šibenici hlavou dolů spolu se psem visícím mu na krku. Muž vydržel toto mučení několik hodin než se uškrtil.

Během prvních hodin zmatku, který nastal bezprostředně po útoku na Korálovém pobřeží, se skupiny povstalců, nyní čítající asi osmdesát mužů ozbrojených zbraněmi, střelným prachem, kulkami, meči a sekerami z pevnostního arzenálu, potulovaly po ostrově Sv. Jana, plenily plantáže a zabíjely bílé muže, ženy a děti. Ostrov je necelých deset kilometrů dlouhý a pět kilometrů široký. Nicméně jeho hornaté vnitrozemí a drsné, členité pobřeží zapříčinily, že se zprávy o vzpouře nerozšířily tak rychle, naopak ještě zvýšily překvapení z útoku Afričanů. Ti rozdělili své síly do několika skupin – jedna obsadila pevnost, jiná se pohybovala směrem na západ podél severního pobřeží a třetí přepadala plantáže podél hlavní cesty středem ostrova. Nakonec se setkala

the island, setting fire to cane fields but taking care to preserve the sugar refineries. Still, some planters were able to elude them, in more than one case because they were warned by their own slaves, many of whom did not join the rebellion. One slave told a group of rebels approaching his plantation that he had already killed his master, then he “pretended to fall in with them, but as soon as he found the opportunity, he returned to warn his master and help him and his family to flee” to St. Thomas.

On another plantation, black defenders met the attackers with gunfire, killing several before retreating to the western end of the island where they joined a group of whites holding out at the plantation of Pieter Durlo, under the command of militia captain Johannes van Beverhout. The rebels charged, but driven back by gunshot and fire from a few small cannon, they fell back to besiege the defensive position overnight from the cover of the forest, cutting off the plantation’s water supply and “promising to return in the morning to bring to completion the destruction of all the planters.” The next morning, the exhausted and thirsty defenders repulsed another charge, although, as Pierre Pannet put it, “they would have been defeated had the attackers acted as courageously as their great numbers should have allowed.”

More than twenty-four hours had now passed since the capture of the fort, and word of the uprising had gotten to St. Thomas, only three miles to the west, as a few frantic whites managed to make their way into boats and flee. Shocked colonists there could find no shortage of scapegoats for the debacle – namely, each other. The governor, Philip

s druhou skupinou na západě. Do oběda následujícího dne měli pod kontrolou většinu ostrova. Zapalovali pole s cukrovou třtinou. Postarali se však o to, aby cukrové rafinérie zůstaly zachovány. Přesto jim někteří plantážníci unikli. Ve více než jednom případě byli totiž varováni svými vlastními otroky. Mnozí z nich se k rebelii nepřidali. Jeden otrok řekl skupině povstalců, kteří se blížili k plantáži, že už svého majitele zabil sám. Potom „se k nim zdánlivě přidal, ale jakmile se mu naskytla příležitost, vrátil se, aby svého pána varoval a pomohl mu i s rodinou utéct“ na ostrov Sv. Tomáše.

Na jiné plantáži přivítali černí obránci útočníky palbou a několik z nich zabili předtím, než ustoupili na západní konec ostrova, kde se setkali se skupinou bílých, bránících pod vedením vojenského kapitána Johanna van Beverhouta plantáž Pietera Durla. Povstalci zaútočili, ale byli zastaveni střelbou a palbou z několika malých děl, a proto ustoupili a přes noc zaujali obranou pozici v úkrytu lesa. Odřízli plantáž od dodávek vody a „slíbili se znovu vrátit ráno, aby dokončili zkázu všech plantážníků.“ Ráno odrazili žízňiví a vyčerpaní obránci další útok, přestože, jak později zmínil Pierre Pannet, „určitě by byli poraženi, kdyby útočníci projevili tolik odvahy, kolik si při svém počtu mohli dovolit.“

Od dobytí pevnosti už uběhlo více než dvacet čtyři hodin, když se zprávy o povstání dostaly na pouze pět kilometrů vzdálený ostrov Sv. Tomáše, a to díky několika šíleným bělochům, kterým se podařilo dostat se k lodím a utéct. Šokovaní osadníci obviňovali jeden druhého a hledali mezi sebou

Gardelin, “blamed the causes of this calamity on our disunity and exhorted us as Christians to look among ourselves for the means to a solution,” citing a lack of food and supplies for his inability to relieve the besieged *Blancken* of St. John. Others blamed the governor for the colony’s disorganization and excoriated his apparent indifference to the struggle on St. John. One critic “objected sharply to Governor Gardelin that it was shameful to abandon in this manner the interests of his government’s children to the barbarism of their disloyal slaves, and that he was the one responsible for these events”. The exasperated governor exclaimed: “What do you want me to do? If you have any remedies for the situation, then act. I authorize you to do so.” Finally spurred by the criticism, the governor sent sixteen soldiers as well as about fifty other volunteers, including white citizens and free blacks from St. Thomas, across the straits along with provisions. Not impressed, Pannet accused Gardelin of sending “a few barrels of biscuits and several of salted Irish mutton, which stank; he said that there was no other meat to be had, although in fact the island was well supplied with good beef. They had to take those provisions along, though even the Negroes would not take a bite of it.” Nevertheless, reinforcements relieved the besieged defenders at Durlo’s plantation while another force assaulted and retook the fort, capturing ten of the African rebels. The rest disappeared into the woods, their power still far from broken.

Tiny, seafaring Denmark, with a population of less than half a million, was no major world power in 1733, but it had ambitions to be one, and its Caribbean colonies, about forty miles east of Puerto Rico, existed because of that desire. These two small islands

obětního beránka zodpovědného za tuto katastrofu. Guvernér Philip Gardelin „svaloval vinu za tuto pohromu na naši nejednotnost a vybízel nás, abychom jako křesťané mezi sebou hledali způsob řešení této situace,“ zmiňujíc nedostatek jídla a zásob jako důvod proč on sám nemůže osvobodit obležené *Blancken* ze Sv. Jana. Ostatní obviňovali guvernéra za nepořádek v kolonii a tvrdě kritizovali jeho očividnou lhostejnost k boji na Sv. Janu. Jeden kritik „ostře namítal guvernérovi Gardelinovi, že bylo hanebné ponechat tímto způsobem zájmy poddaných jeho vlády na pospas barbarství jejich neloajálních otroků a že on byl tím, kdo je zodpovědný za tyto události.“ Rozzlobený guvernér vykřikl: „Co chcete, abych udělal? Pokud máte na tuto situaci lék, tak jednejte. Dávám vám k tomu své svolení.“ Nakonec, podnícen kritikou, poslal guvernér šestnáct vojáků spolu s padesáti dalšími dobrovolníky včetně bílých obyvatel a svobodných černochů ze Sv. Tomáše se zásobami přes úžiny. Panneta to neohromilo a obvinil Gardelina z poslání „několika barelů sucharů a pár kousků slaného irského skopového, které smrdělo; tvrdil, že žádné jiné maso nemá, třebaže ve skutečnosti byl ostrov dobře zásobený kvalitním hovězím. Museli si vzít jeho zásoby sebou, přestože ani černoši by si do nich nekousli.“ Přesto však tyto posily ulehčily obléhaným obráncům Durlovy plantáže, zatímco ostatní síly zaútočily a znovu získaly pevnost. Zajali přitom deset afrických rebelů. Zbytek zmizel v lesích, aniž byl jejich odpor zlomen.

Malé, mořeplavecké Dánsko, s počtem obyvatel ne více než půl milionu lidí, nebylo v roce 1733 žádnou světovou mocností. Mělo ale ambiciózní plány a jeho karibské kolonie vzdálené šedesát kilometrů od Portorika existovaly jen

formed part of the Leeward archipelago, the long crescent that, together with the Windward Islands, defined the eastern rim of the Caribbean Sea. Sailing between these islands in 1493, Christopher Columbus, mesmerized by their beauty, called them “Las Virgenes” – the Virgin Islands, which he naturally claimed for Spain. The Spanish made no serious effort to plant settlements there, and over the next century and a half the islands remained uncolonized, although the Spanish, English, Dutch, and French contested the entire Leeward and Windward chain. In the seventeenth century the English colonized Tortola, Virgin Gorda, and Anegada in the Virgin cluster, but not their close neighbors, St. Thomas and St. John. All these islands, like the rest of the West Indies, became pawns in the European rivals’ gambit for imperial power. Those competitors took a generation to master the formula, but eventually they realized that colonies laid out with sugar plantations worked by African slaves would produce immense profits. Denmark, though entering this colonizing race somewhat late, likewise coveted Caribbean wealth to nourish its larger imperial hopes.

The Danish pushed their way into the slave-trading market by buying one fort, Frederiksberg, in 1659 from the kingdom of Fetu and building another, Christiansborg, in 1661 on the Gold Coast of West Africa. The Danish king, Frederick III, chartered the Danish West India and Guinea Company in 1671 to take over Denmark’s slaving and colonizing ventures in Africa and the south Atlantic. In early 1672, the Company sent two ships loaded with men to take possession of St. Thomas. The island was still occupied by a tiny number of Caribs who had survived the

díky nim. Tyto dva ostrůvky byly součástí Závětrného souostroví ve tvaru dlouhého srpku měsíce, které spolu s Návětrnými ostrovy tvořily hranici východního okraje Karibského moře. Když se mezi nimi plavil v roce 1493 Kryštof Kolumbus, byl tak okouzlen jejich krásou, že je pojmenoval „Las Virgenes“ – Panenské ostrovy a samozřejmě je zabral pro Španělsko. Španělé se příliš nepokoušeli ostrovy obydlet a během následujícího století a půl zůstaly neosídleny, ač o celý řetěz Závětrných a Návětrných ostrovů bojovali mezi sebou jak Španělé, tak Angličané, Holanďani a Francouzi. V sedmnáctém století Angličané kolonizovali Tortolu, Virgin Gordu a Anegadu v Panenském svazku. Jejich blízké sousedy ostrovy Sv. Tomáše a Sv. Jana ale nechali být. Všechny tyto ostrovy, stejně jako zbytek Západní Indie, se staly pěšáky v boji evropských rivalů o imperiální moc. Těmto soupeřům trvalo celou generaci než nakonec pochopili, že kolonie pokryté plantážemi s cukrovou třtinou, obdělávané africkými otroky, jim zajistí ohromné zisky. Dánsko, ač do tohoto kolonizačního závodu vstoupilo o něco později, zatoužilo podobným způsobem využít karibského bohatství k uspokojení svých rostoucích imperiálních nároků.

Dánové se na trh s otroky dostali tím, že koupili pevnost Frederiksberg v roce 1659 od království Fetu a vybudovali další, Christiansborg, v roce 1661 na Zlatém pobřeží v západní Africe. Dánský král Frederick III. zmocnil dánskou Západoindicko-guinejsou společnost v roce 1671, aby převzala dánské otrokářské a kolonizační podnikání v Africe a v jižní oblasti Atlantiku. Na počátku roku 1672 poslala společnost dvě lodě plné mužů, aby zabraly ostrov Sv. Tomáše. Na ostrově stále žilo

diseases introduced by European settlers, and whom the Danish sought to convert to Christianity. The colonizers may have wanted to save the Indians' souls, but while they were at it they also put a claim on their labor, either as slaves or as some kind of indentured servants, thus making them trial balloons for the massive use of captive workers that would soon follow. The records tell of one "John Indian" who repeatedly tried to run away and finally had a leg chopped off as a reward. Here was the original sin of Danish colonialism – the last of the Caribs lurching around one-legged in his own land.

The earliest colonizers were a jumble of adventurers, soldiers, indentured servants, and convicts dredged from Danish prisons, whom the governor derided as "lazy, shiftless louts" and "uncontrollable fellows whom neither the workhouse nor the penitentiary could improve." A dreadful mortality rate culled most of these first recruits – ninety percent died either en route to the West Indies or soon after arriving, devoured by tropical fevers. The bulk of the early colonists, in fact, soon became the Dutch, French, German, and English settlers who migrated to St. Thomas from other Caribbean outposts, quickly outnumbering the Danish in their own colony. As the largest European group on the island, the Dutch dominated culture, politics, and the economy almost from the outset. Their language became the colony's lingua franca.

Denmark, embarking on the business of empire long after England, France, and Holland, followed their examples for its blueprint of St. Thomas. Those nations had fumbled about for years in their early American colonies, experimenting

několik málo Karibů, kteří přežili nemoci zavlčené evropskými osadníky, a které Dánové usilovali obrátit na křesťanství. Kolonizátoři možná měli v úmyslu zachránit duše indiánů, nicméně zatímco se o to snažili, požadovali od nich také práci, ať už jako od otroků, nebo určitého druhu smluvních pracovníků. Tím se stali pokusnými králíky pro masivní využití zajatců, kteří měli následovat. Záznamy hovoří o jednom z nich, „indiánu Janovi“, který se opakovaně pokoušel utéct, až mu nakonec „za odměnu“ usekli nohu. Tím byl spáchán první hřích dánského kolonialismu – jeden z posledních Karibů potácející se ve své vlastní zemi na jedné noze.

První kolonizátory tvořila směska dobrodruhů, vojáků, smluvních pracovníků a odsouzců vytažených z dánských vězení, které guvernér posměšně nazval „lenochy, neschopnými nevychovančí“ a „nekontrolovatelnými chlápky, kterým už nepomůže ani káznice, ani polepšovna.“ Děsivá úmrtnost zničila většinu těchto rekrutů – devadesát procent z nich zemřelo buď na cestě do Západní Indie, nebo brzo po příjezdu, když dostali tropickou horečku. Hlavní proud ranných osadníků tvořili holanďtí, francouzští, němečtí a angličtí usedlíci, kteří připluli na Sv. Tomáše z jiných karibských ostrovů a rychle převýšili počet Dánů v jejich vlastní kolonii. Holanďani tvořili největší evropskou skupinu na ostrově a téměř od počátku dominovali jak v kultuře, tak politice a ekonomii. Jejich jazyk se stal ostrovní linguou francou.

Dánsko vstoupilo do tohoto způsobu podnikání dlouho po Anglii, Francii a Holandsku a ve svých plánech na Sv. Tomáši následovalo jejich příkladu. Tyto národy na svých amerických

with Indian and indentured European labor before importing enslaved African workers whole-sale. Displaying none of the anxieties over "race" and slavery that their predecessors had struggled to resolve, the Danish knew from the beginning that St. Thomas was to be a sugar colony worked by Africans. Within a year, the first shipment of 103 Africans arrived in St. Thomas and went to work clearing land and laying out plantations. As was true of so many Caribbean colonies, an enslaved African majority became the settlement's dominant feature.

The colony grew, slowly, and mostly because the slave ships kept coming. By 1715, when the white population had increased to only 555, there were 160 plantations and 32 sugar mills on St. Thomas operated by 3,042 Africans. But unlike larger plantation colonies like Barbados or Jamaica, where miles of fertile coastal plains made an ideal landscape for sugar cane, the mountains of St. Thomas offered few level stretches for planting. The image of vast tracts lorded over by stately mansions seldom applied in this rugged landscape. Nudged into narrow valleys or sculpted onto hillside terraces, plantations were less profitable; many planters raised more cotton than sugar, and most held far fewer slaves, about twenty per plantation. Only a handful found business lucrative, and even the West India and Guinea Company failed to make much money from either its plantations or its African voyages.

Both the demand for and supply of slaves were unreliable. The Company, ill-financed and managed, operated only

koloniích roky experimentovali s prací indiánů a smluvních evropskými pracovníků předtím, než začaly obchodovat se zotročenými Afričany. Bez jakéhokoli znepokojení nad „rasou“ a otroctvím, které se snažili vyřešit jejich předchůdci, měli Dánové jasno hned od začátku v tom, že ze Sv. Tomáše vytvoří kolonii s cukrovou třtinou obhospodařovanou Afričany. Během roku připlul na Sv. Tomáše první náklad s 103 Afričany, kteří pročistili ostrov a založili plantáže. Stejně jako v mnoha jiných karibských koloniích se zotročená africká většina stala dominantním prvkem osad.

Kolonie se pomalu rozrůstala především díky stále připlouvajícím lodím s otroky. Do roku 1715, kdy se bílá populace zvýšila na pouhých 555 obyvatel, fungovalo na Sv. Tomáši 160 plantáží a 32 cukrovarů a na nich pracovalo 3 042 Afričanů. Nicméně na rozdíl od větších plantážnických kolonií, jako byly Barbados, nebo Jamajka, na kterých byly kilometry úrodného a rovinného pobřeží ideální krajinou pro cukrovou třtinu, nabízel Sv. Tomáš jen pár rovných úseků na setbu. Málokde se v tomto hrbolatém kraji našel kousek místa, který odpovídal představě ohromných lánů s majestátním sídlem. Zastrčené do úzkých údolí, nebo vytesané do svahovitých teras, přinášely tyto plantáže méně zisku. Mnozí plantážníci pěstovali více bavlny než cukru a většina měla daleko méně otroků. Na plantáži jich žilo kolem dvaceti. Jen hrstce z nich se podařilo vybudovat lukrativní podnik a dokonce ani Západoindicko-guinejské společnosti se nepodařilo vydělat jak plantážích, tak na svých cestách do Afriky.

Jak poptávka, tak dodávky otroků, byly nespolehlivé. Špatně řízená a

a few ships which delivered cargoes only sporadically and not always when needed. Vessels put in at Christiansborg, where Danish merchants contracted with African slave dealers to supply them with captives. Those traders worked along the Gold Coast and inland as much as a hundred miles, buying slaves from African rulers and delivering them to holding pens inside the Danish forts, where they waited to be shipped to America. In the 1680s the Danes even gave their slave-trading concession to a German company from Brandenburg, but reclaimed it for their own company in 1717. To augment these erratic sources, the Danes also relied on Dutch merchants, who were among the major suppliers of African slave labor in the New World through the end of the eighteenth century. From their base at Elmina on the Gold Coast, Dutch traders roamed the coast from Dahomey to Kongo, scooping up unfortunate captives from African civil wars and interethnic slaving raids. Several thousand of these were sold in the Danish West Indies. As a result, enslaved Africans from at least a two-thousand-mile stretch between Senegambia and Kongo poured into St. Thomas. They represented many cultures and spoke diverse languages, but the greatest number came from various branches of the Akan peoples on the Gold Coast.

The Danish occupied nearby St. John in 1717. Settlers migrating from St. Thomas, where much of the land had been exhausted by decades of sugar cultivation, overspread the island with plantations in fifteen years. Though hardly challenging Britain or France, Denmark and its colonies were

mizerně financovaná Společnost provozovala pouze několik lodí, které přivážely náklad jen sporadicky a ne vždy, když bylo potřeba. Lodě byly nakládány v Christiansborgu, kde spolupracovali dánští kupci s africkými zprostředkovateli otroků, kteří jim zajišťovali zajatce. Tito obchodníci pracovali na rozloze asi sto šedesáti kilometrů podél Zlatého pobřeží a vnitrozemí, kupovali otroky od afrických vládců a dodávali je do uzavřených ohrad uvnitř dánské pevnosti. Zde čekali na odvoz do Ameriky. V osmdesátých letech sedmnáctého století dokonce Dánové předali svou licenci pro obchod s otroky německé společnosti z Brandenburg, ale v roce 1717 si ji vyžádali zpět. Aby nebyli závislí pouze na svých kolísavých zdrojích, obraceli se Dánové také na holandské kupce, kteří patřili na konci osmnáctého století mezi hlavní dodavatele africké otrocké práce do Nového světa. Ze své základny v Elmině na Zlatém pobřeží putovali holandské obchodníky z království Dahomey do Konga a sbírali nešťastné zajatce z africké občanské války a meziethnických zotročujících nájezdů. Několik tisíc z nich bylo prodáno v dánské části Západní Indie. Výsledkem toho bylo, že se na Sv. Tomáši ocitli zotročení Afričané z oblasti přes tři tisíce kilometrů dlouhé, která se rozléhala mezi Senegambií a Kongem. Zastupovali různé kultury a mluvili různými jazyky, ale nejvíce z nich přišlo z různých větví etnické skupiny Akanů ze Zlatého pobřeží.

Dánsko zabralo sousední ostrov Sv. Jana v roce 1717. Osadníci, kteří se přestěhovali ze Sv. Tomáše, na němž už byla většina půdy vyčerpána desítkami let pěstování cukru, rozšířili na ostrově své plantáže během patnácti následujících let. Přestože nemohli

immersed in the classic overseas triangle trade between Europe, West Africa, and America, and its ships carried the goods well known to most European and African traders, including muskets, gunpowder, sugar, rum, gold, ivory, and slaves, to a growing circuit of international markets. At the heart of the system were those who wielded the *Kapmesser*.

On St. Thomas, Governor Gardelin and the military were learning more about the St. John rebels from the first prisoners taken in the Danish counterattack. They were all countrymen and women from the same African group known in America as “Amina” because they inhabited the vicinity of the Dutch fort of Elmina on the Gold Coast, though Europeans applied the term loosely to many Akan-speaking peoples spread across a very large region. More precisely, the insurgents belonged to the Akwamu kingdom that had gained ascendancy during the early eighteenth century and dominated trade and politics along the Gold Coast. Later estimates put the number of Amina, or Akwamu, rebels on St. John at about 150, a substantial core of people whose shared culture enabled them to organize such an ambitious uprising.

The kingdom of Akwamu had risen to power through the aggressiveness of its merchants and by the use of new forms of warfare made possible by European firearms, which enabled its fighters to overrun many other kingdoms on the Gold and Slave Coasts by about 1710. “Their land is quite big, full of large villages,” wrote a European. “These people are terrifying to their neighbors due to their might and their cruelty. They wage almost constant war against the neighbors to gain captives for the

konkurovat Británii, nebo Francii, vrhlo se Dánsko plně do klasického zámořského trojstranného obchodu mezi Evropou, západní Afrikou a Amerikou. Jejich lodě převážely zboží dobře známé všem evropským a africkým obchodníkům, včetně mušket, střelného prachu, cukru, rumu, zlata, slonoviny a otroků, na rostoucí mezinárodní trhy. V srdci tohoto systému stáli ti, kdo třímali v rukou *Kapmesser*.

Na Sv. Tomáši získával guvernér Gardelin a vojsko více informací o povstalcích na Sv. Janu od prvních vězňů zajatých po dánském protiútok. Všichni muži i ženy byli krajané ze stejného afrického kmene známého pod jménem „Amina“. Obývali totiž blízké okolí holandské pevnosti Elmina na Zlatém pobřeží, přestože Evropané tento termín volně používali pro mnohé další, kteří mluvili jazykem Akanů a byli roztroušeni po rozlehlém regionu. Přesněji řečeno, vzbuřenci byli příslušníky království Akwamu, které získalo nadvládu během osmnáctého století a určovalo obchod a politiku podél Zlatého pobřeží. Pozdější odhady uváděly počty Aminů, nebo-li akwamských vzbuřenců, na Sv. Janu ve výši 150, což tvořilo podstatné jádro těch, kterým společně sdílená kultura umožnila zorganizovat tak ambiciózní povstání.

Království Akwamu se dostalo k moci díky agresivitě svých obchodníků a díky tomu, že se jeho bojovníkům podařilo skrze využití nových způsobů válčení a evropských střelných zbraní obsadit do roku 1710 mnohá další království na Zlatém a Otrokářském pobřeží. „Jeho území je poměrně rozlehlé a nachází se na něm mnoho velkých vesnic,“ napsal jeden Evropan. „Jeho obyvatelé děsí sousedy svou mocí a krutostí. Téměř neustále“ proti

slave trade. "They trade in gold, ivory, and slaves. In return, they receive iron, guns, and the like from the Europeans. As is the practice of several African nations, the Amina are served by slaves, who, according to their opinion, however, are not treated as harshly as those in the West Indies." Thousands of the slaves brought to America during these decades were captives taken by the Akwamu and sold to European traders, including the Danish and the Dutch.

Fed up with these slaving practices, a group of rebels launched a civil war, aided by a coalition of nearby states who invaded and overthrew the Akwamu empire in 1730. They sold into slavery many Akwamu captives to the same Danish buyers who had once bought slaves from the Akwamu themselves. Between 1730 and 1733, Danish ships delivered more than 350 Akwamu captives to St. John, where they worked alongside Africans from other nations whom they had conquered and sold into American slavery years earlier.

The Akwamus, or Aminas, already had a reputation among West Indian planters as the most difficult of Africans to control, in part because of their persistence in trying to escape. They were considered "the most unruly and barbaric of the nations," "wilder, more murderous and devil-like in their nature than others, practicing magic and devil-fantasies," wrote a European several years after the St. John Rebellion, which only solidified the Amina reputation. "They are unfaithful and warlike to all the other nations." They were said to be "headstrong and tyrannical," the "strongest of all the Negroes, able to pull and carry loads just like the mules," but also "so wicked and lazy that they

nim válčí, aby získali zajatce pro trh s otroky. „Obchodují se zlatem, slonovinou a otroky. Na oplátku dostávají železo, zbraně a podobné věci od Evropanů. Podobně jako je tomu u několika jiných afrických národů i kmen Amina si nechává sloužit od svých otroků. S těmi však podle jejich názoru není nakládáno tak surově jako s těmi v Západní Indii.“ Tisíce otroků zavlčených do Ameriky během oněch desetiletí byly zajatci chycení Akwamy a prodáni evropským obchodníkům, včetně dánských a holandských.

Skupina povstalců, znechucená těmito otrokářskými praktikami, spustila občanskou válku za pomoci koalice sousedských států, které napadly a svrhly říši Akwamu v roce 1730. Mnoho Akwamů skončilo v rukou a zajetí stejných dánských kupců, se kterými před tím sami obchodovali. Mezi rokem 1730 až 1733 dodaly dánské lodě na ostrov Sv. Jana více než 350 akwamských zajatců. Zde pracovali spolu s Afričany z těch národů, které oni sami před několika lety dobyli a prodali do amerického otroctví.

Akwamové, nebo-li Aminové, už tak měli mezi západoindickými plantážníky pověst nejobtížnější ovladatelných Afričanů, částečně kvůli jejich vytrvalosti v pokusech o útěk. Byli považováni za „nejneposlušnější a nejbarbarštější národ mezi všemi ostatními,“ „jejich povaha divočejší, vražednější a ďábelštější než ostatní, praktikující čarodějnické a ďábelské přeludy.“ To o nich napsal jeden Evropan několik let po vzpouře na Sv. Janu a tím jen potvrdil jejich pověst. „Jsou nevěrní a bojechtiví vůči všem ostatním národům.“ Říkalo se o nich, že jsou „tvrdohlaví a tyranštití, nejsilnější ze všech černochů, schopní

must always be driven before the whip.”

The Aminas were credited by both Europeans and other Africans with possessing ferocious supernatural powers. “There are witch doctors among them who are so powerful that they can bewitch a person to the size of a cat. They can put a hex on a person by means of a strand of hair, fingernail clippings, sharp, thin pieces of rusty iron, the thickness and size of a musket ball, which results in the person’s death. They can both conceal a firearm and guide a bullet where they want it to go when they see someone shooting a gun.” They believed the world was created by a high god named Borriborri, whose son was named Jacompo, and whose duty was to intercede with his father for mankind. When they prayed to Jacompo for luck in war or other favors, the Aminas knelt in front of a pan of water, drank from it, and spat the water back in the pan as they said the prayer. They may have used this method to summon divine support for their assault on Coral Bay.

As the Danish tortured their prisoners to learn more about the inner workings of the rebellion, it became clear that this was no spontaneous uprising, no effort to simply escape slavery and retreat into the hills, but a systematic plot to overturn the slave masters’ order and replace it with one controlled by the Aminas themselves. The plan required careful organization, as Pierre Pannet noted: “The Negroes were meeting at night to plot at their ease, without anyone being able to stop them or to imagine that these meetings would lead to their [the planters’] ruin, until the fatal day of the execution of their plans would reveal the horrible success of their plotting.” Evidently modeling their insurgency on familiar Akwamu

utáhnout stejný náklad jako mezcí.“ Také ale byli „tak hanební a líní, že je vždy musíte pohánět bičem.“

Jak Evropané, tak ostatní Afričané přisuzovali Aminům divokou nadpřirozenou moc. „Jsou mezi nimi šamani, kteří jsou tak mocní, že dokáží zaklínadly zmenšit člověka na velikost kočky. Umí očarovat jedince prostřednictvím pramene vlasů, kousků nehtů, tenkého plátku rezavého kovu o tloušťce a velikosti kulky z muškety a způsobit mu tak smrt. Umí skrýt střelné zbraně a když vidí někoho střílet, umí navést kulku kam se jim zachce.“ Věřili, že svět byl stvořen bohem, který se jmenoval Borriborri. Měl syna Jacompa, jehož úkolem bylo přimlouvat se u svého otce za lidstvo. Když se modlili k Jacompovi za štěstí ve válce, klečeli Aminové před mísou vody, vypili ji a potom ji znovu při vyslovení modlitby vyplivli zpátky do mísy. Možná použili právě tento způsob, aby si zajistili božskou pomoc při útoku na Korálový záliv.

Když Dánové mučili vězně, aby zjistili více o vnitřní struktuře vzpoury, ukázalo se, že se nejednalo o spontánní povstání a pokus jak jednoduše uniknout otroctví a uchýlit se do kopců, ale o systematicky naplánované spiknutí, jak rozvrátit pořádek otrokářů a nahradit ho jiným, kontrolovaným samotnými Aminy. Jak Pierre Pannet poznamenal, plán vyžadoval pečlivou organizaci: „Černoši se scházeli v noci, aby potají a bez překážek připravili spiknutí. Až do onoho osudného dne, kdy se jejich plány naplnily, si plantážníci nedokázali představit, že by tyto schůzky mohly vést k jejich zničení.“ Při plánování povstání se Akwamové zřejmě řídili svým důvěrně

political forms, the participants elected a king, queen, and chief officers. The main organizer was identified as "King June," a foreman on the Soedtman estate on St. John. This rebel, whose Akwamu name was Jama, had been an important member of the royal court on the Gold Coast who served as tribute collector, trading agent, and military commander. Other important leaders of the plot included men called Kanta, Claes, King Bolombo, Prince Aquashie, Abedo, Kofi, and Apinda. Many of them appear to have come from royal families in Africa or to have had strong connections to various Akwamu courts and were thus accustomed to exerting authority. All were enslaved and sold to Danish traders working out of Christiansborg between 1730 and 1732, after the final collapse of their empire. Some even held important positions as "bombas," or drivers, on plantations in St. John. The queen of the rebel court was not identified, but at least some of the planners and an estimated one-third of the participants were women, and the insurrection offered them possibilities for frontline military action that they had been denied in Africa.

The rebels devised a bold plan, powerful in its implications for Amina dominion in that quarter of the West Indies. They "plotted to retain the island and they had divided the plantations among themselves, according to the rank and position which each was to hold," wrote Pannet. "The Negroes from other nations were to be provided to them to do their labors and were to belong to them as slaves. This is the reason why they preserved all the sugar factories and other buildings." Nor did they envision their rebellion stopping at the coastline of St. John. "They had additionally resolved that, after succeeding with the St. John revolt, they

známým politickým zřízením, protože si zvolili krále, královnu a hlavní úředníky. Hlavní organizátor akce, předák na Soedtmanově panství, byl identifikován jako „král June“. Tento povstalec, jehož akwamské jméno bylo Jama, byl důležitým členem královského dvora na Zlatém pobřeží, kde sloužil jako výběrčí daní, obchodní agent a vojenský velitel. Mezi ostatními důležitými vůdci povstání nalezneme jména jako Kanta, Claes, král Bolombo, princ Aquashie, Abedo, Kofi a Apinda. Mnozí z nich zřejmě pocházeli z afrických královských rodin, nebo měli pevné vazby na různé akwamské dvory a byli tím pádem zvyklí na uplatňování autority. Všichni byli zotročeni a prodáni dánským obchodníkům v Christiansborgu mezi lety 1730 a 1732, poté, co se jejich říše zcela rozpadla. Někteří z nich dokonce zastávali na plantážích na Sv. Janu významné pozice takzvaných „bombů“, nebo-li řidičů. Královnu povstalců se identifikovat nepodařilo, nicméně ženy tvořily minimálně třetinu povstalců a některé z nich se podílely na plánování akce. Povstání jim umožnilo účastnit se vojenských akcí v přední linii, což by jim v Africe nikdy nebylo dovoleno.

Povstalci vymysleli odvážný plán, který by ve svých důsledcích zajistil Aminům nadvládu v této oblasti Západní Indie. „Plánovali podržet si ostrov a rozdělili si mezi sebou plantáže podle toho, jakou měl kdo obdržet hodnost a pozici,“ psal Pannet. „Černoši z jiných národů za ně měli pracovat a sloužit jim jako otroci.“ To je důvod, proč zachovali všechny cukrovary a ostatní budovy.“ Ve svých představách se dokonce nezastavili pouze na pobřeží Sv. Jana. „Dodatečně se rozhodli, že poté co uspějí se svým povstáním na Sv. Janu, spolu s dalšími Aminy na tomto ostrově (Sv. Tomáš)

in concert with the Amina Negroes of this island [St. Thomas], would have brought our complete ruin and would have then worked on that of Tortola. It is easy to see how grand was the design of these wretches and to understand how much more wretched are those who are unable to do without their labor and their help.”

Here was the audacity of the scheme and its flaw as well. In their own numbers and cultural solidarity, the Aminas easily saw the means to overthrow the Europeans and re-create in American miniature the glory of their deposed Gold Coast empire. It appears they found ways to communicate covertly with their countrymen and women across the narrow waters between the islands to bring them into the conspiracy. But in envisioning their own freedom, the Aminas operated out of old antagonism and the desire to rule their former African subjects again. This was no pan-African coalition united in racial accord against a common white enemy, but a master plan born of one people's exclusive sense of superiority. Small wonder that West Africans once sold into slavery by the Aminas wanted nothing to do with the plot. Despite their numbers, the Aminas were still a minority among the more than one thousand enslaved people on the island. Many of their enemies preferred to fight alongside the *Blancken* rather than serve the Aminas again.

Into St. John and St. Thomas they poured during the 1720s, new shipments of African-born captives to terrace the hills for planting. “Bussals,” the white masters called them, a demeaning term that conveyed all the invented reasons why Europeans enslaved Africans: “A

dokončí naši zkázu a vrhnou se na Tortolu. Je jednoduché si představit, jak obrovské měli tito ubožáci plány a pochopit, na kolik ubožejší jsou ti, kteří se neobejdou bez jejich práce a pomoci.“

Zde je možné vidět smělost a zároveň trhliny celého projektu. Aminové si snadno spočítali, že díky tomu, kolik jich je a díky vzájemně sdílené kultuře, mohou snadno svrhnout Evropany a tím v těchto skromných amerických podmínkách znovunastolit slávu své zašlé říše na Zlatém pobřeží. Zdá se, že našli způsob, jak tajně kominukovat se svými krajany i napříč úžinami mezi ostrovy a získat je pro spiknutí. Ale při plánování své vlastní svobody nedokázali zapomenout na bývalá nepřítelství a překonat touhu znovu ovládat své bývalé africké poddané. Nejednalo se tedy o panafrickou koalici, sjednocenou na základě rasové příslušnosti proti společnému bílému nepříteli, ale o mistrovský plán, který se zrodil na základě výlučného pocitu nadřazenosti Aminů. Není proto žádným překvapením, že západní Afričané, kteří byli kdysi prodáni do otroctví právě Aminy, nechtěli mít s jejich spiknutím nic společného. Navzdory své početnosti byli Aminové mezi více než tisícem otroků na ostrově stále pouhou menšinou. Mnoho jejich nepřátel raději bojovalo po boku *Blancken*, než aby se znovu dostali do područí Aminů.

Během dvacátých let osmnáctého století přivezli na Sv. Jana a Sv. Tomáše na lodích nové africké otroky, aby připravili terasy v kopcích pro obdělávání. Jejich bílí majitelé jim říkali „bussalové“, což byl ponižující

Bussal is a person whose faculty of reasoning has not at all been developed and who is also lacking in physical dexterity because he has grown up in his homeland in ignorance and inactivity.” Africans learned a new protocol and harsh rules on the plantation. “Usually, a newly acquired slave is given a new name by his master. On the larger islands, his skin is branded with his master’s mark. He is now the property of his master, whose command he is obliged to obey with all the strength of his body. This is soon learned by the Bussals, and they become, for the most part, accustomed to subjugation and obedience without resistance, for, in spite of their ignorance and savagery, they recognize that there is nothing else to do but submit to the yoke.”

Many did not submit, however, including those who escaped through suicide. “‘I am a prince,’ said a Negro to his master, who expected him to work. ‘For the time being, I am in your power, but nothing will ever persuade me to serve you; I would rather end my life by voluntary death.’” Likewise, an African woman refused to obey her white mistress, saying, “‘I was much greater in Guinea than you are here. I had many more slaves in my service than you have. Now you expect me to be your slave? I would much rather die of starvation.’” Both did so. Many Africans believed they would return to their homeland after death. As a deterrent, slave masters chopped off the hands and head of suicides and publicly displayed the grisly trophies in cages. But the urge to escape could not be quelled. One woman “would take no regular food, and when she was force fed, she ate earth and stones until she wasted away and died. Even though her master had her provided with a muzzle, she found it possible to get earth and

název zahrnující všechny možné důvody toho, proč Evropané Afričany zotročili: „Bussal je člověk, jehož rozumové schopnosti nejsou plně rozvinuty a jemuž schází fyzická zručnost způsobená životem v domovině plné neznalosti a nečinnosti.“ Afričané se na plantáži naučili novým zákonům a krutým pravidlům. „Nový otrok většinou dostane od svého pána i nové jméno. Na větších ostrovech mu vypálí na kůži majitelovu značku. Od té chvíle je jeho majetkem a musí poslouchat jeho příkazy s veškerým vypětím svých sil. Bussalové se to všechno rychle naučí a většinou si na porobu a poslušnost zvyknou bez zbytečného odporu. Navzdory své nevzdělanosti a barbarství totiž brzo pochopí, že jim nic jiného nezbývá.“

Přesto se mnozí z nich nepodvolili, včetně těch, kteří unikli otroctví tím, že spáchali sebevraždu. „Jsem princ,“ řekl jeden černocho svému majiteli, když měl pracovat. „Momentálně mě sice máte ve své moci, ale nic mě nikdy nepřiměje k tomu, abych vám sloužil; raději svůj život dobrovolně ukončím.“ Stejně tak odmítla poslechnout svou bílou majitelku jedna africká žena. Řekla jí: „V Guinei jsem měla daleko lepší postavení než vy tady a měla jsem mnohem více otroků, kteří mi sloužili, než máte vy. A teď ode mě čekáte, že budu vaší otrokyní? To raději umřu hlady.“ Oba své sliby naplnili. Mnoho Afričanů věřilo, že se po smrti vrátí zpět do vlasti. Jako odstrašující prostředek usekli majitelé otroků sebevražedníkům ruce a hlavu a veřejně vystavili tyto hrůzné trofeje v klecích. Přesto se jim tuto touhu po svobodě nepodařilo potlačit. Jedna žena „odmítala potravu a když ji donutili k jídlu, jedla hlínu a kamení, dokud se neztratila před očima a

sand into her mouth, thereby effecting her own death.”

Africans arriving in the Danish islands entered a world stratified by far more than a jarring disparity between “white” and “black” islanders. Afro/Caribbean inhabitants themselves were fragmented by a variety of social and occupational ranks. “Bussals” were generally thrown in with the largest group, the so-called kamina folk, or enslaved field hands. Africans also served occasionally as house servants, warehouse laborers, and artisans such as masons, carpenters, coopers, smiths, or tailors. However, the smaller number of Creoles, or black folk born in the West Indies, were much more likely to fill those positions because whites regarded them as more “civilized,” trustworthy, and receptive to training. A small number of freed blacks, generally Creole, also worked in some of these trades. Apart from their common oppression by whites, about the only thing unifying most of these groups was the Dutch Creole language, a mixture of Dutch and African tongues concocted by the first Africans to arrive in the late seventeenth century, which all subsequent generations learned, and which black and white islanders spoke to each other. *Mij dodte mij loppe in myn lande*: so ran the Amina expression in Dutch Creole that at death the soul escapes to Africa – “When I die, I shall return to my own land.”

Eager for profits, planters used most of the arable land on St. John for sugar and cotton. They provided no food for their workers, instead forcing them to raise their own crops on small patches, or “provision grounds,” at the edge of plantations. The slaves tended these gardens in the evenings after the day’s

nezemřela. Její majitel jí nechal nasadit náhubek, a přesto se jí podařilo dostat hlínu a písek do úst a na následky zemřít.“

Afričané, kteří přijeli na dánské ostrovy, vstoupili do světa rozděleného do mnoha více vrstev, než jen na „bílé“ a „černé“ ostrovany. Sami afro-karibští obyvatelé byli roztrženi do různých společenských a pracovních hodností. „Bussalové“ byly většinou vrženi do té největší skupiny mezi takzvané „kaminy“, nebo-li zotročené zemědělské dělníky. Afričané také příležitostně pracovali jako služebníci v domě, dělníci ve skladu nebo řemeslníci, jako například zedníci, tesaři, bednáři, kováři, nebo krejčí. Nicméně tyto pozice byly většinou obsazeny menším počtem kreolů a nebo černochoů narozených v Západní Indii. Běloši je považovali za „civilizovanější“, spolehlivější a vhodnější k zaškolení v řemesle. Další, kteří pracovali na těchto pozicích, byli svobodní černoši, většinou kreolové. Jedinou věcí, kromě společného útlaku od bělochů, která většinu těchto skupin spojovala, byla holandská kreolština, směsice holandštiny a afrických jazyků sestavená Afričany, kteří přijeli koncem sedmnáctého století. Všechny další generace se jí naučili a všichni bílí i černí obyvatelé ostrova ji mezi sebou používali. *Mij dodte mij loppe in myn lande*: tak Aminové v holandské kreolštině vyjadřovali přesvědčení, že jejich duše po smrti uprchnou do Afriky – „až umřu, vrátím se do své vlastní země.“

Ve snaze po zisku využívali plantážníci většinu orné půdy na Sv. Janu k pěstování cukru a bavlny. Svým dělníkům nezajišťovali žádné jídlo. Místo toho je nutili, aby si pěstovali své vlastní plodiny na záhoncích nebo na „druhořadé půdě“ na okrajích

fieldwork was done, and on Sundays. The fragility of this system was exposed when droughts and hurricanes periodically devastated crops, as they did with particular severity in 1725-26. Many slaves actually starved to death, while others tried to escape, stole food from masters, and challenged their authority in other ways. The planters responded with force, executing seventeen slaves in 1726.

In the spring of 1733 the awful cycle returned: a drought, two hurricanes, and a swarm of insects destroyed virtually everything. As black West Indians faced famine again, the Governor, Philip Gardelin, issued a new slave code on September 5, 1733, to warn them of harsh penalties for resisting. Leaders of runaway slaves, the code announced, would be pinched three times with red-hot irons and then hanged. Other runaways would lose a leg or, if pardoned by the owner, an ear, and receive 150 lashes. Slaves failing to reveal the intention of others to run away would be burned on the forehead and receive 150 lashes. Those who stole the equivalent of four dollars or more would be pinched and hanged; anyone stealing less than four dollars' worth would be branded and whipped 150 times. Slaves who failed to step aside to wait for a white to pass, or who practiced witchcraft, would be flogged, while anyone attempting to poison a master would be pinched three times with irons and then broken on the wheel.

Instead of preventing uprisings, the new laws quickly produced the opposite effect. In one of the most violent slave societies of the New World, made worse by famine and even harsher crackdowns, the arithmetic of Gold

plantáží. Otroci se o své zahrádky starali po večerech, poté, co skončili svou celodenní práci a ve dnech, kdy měli volno. Zranitelnost tohoto systému se ukazovala v obdobích, kdy sucha a hurikány pravidelně devastovaly úrodu, obzvláště kruté v letech 1725-26. Mnoho otroků tehdy zemřelo hladem, zatímco ostatní se snažili utéct, kradli jídlo svých majitelů, nebo jiným způsobem napadali jejich autoritu. Majitelé plantáží odpověděli násilím a v roce 1726 popravili sedmnáct otroků.

Tento strašný cyklus přírodních katastrof se vrátil na jaře roku 1733. Sucho, dva hurikány a hejna hmyzu zničily prakticky všechno. A zatímco černí obyvatelé Západní Indie znovu čelili hladomoru, vydal guvernér Philip Gardelin 5. září 1733 nový zákoník, který měl otroky prostřednictvím tvrdých trestů odradit od jakéholi odporu. Zákoník oznamoval, že vůdcové uprchlých otroků budou třikrát ocejchováni rozžhavenými železy a potom pověšeni. Ostatní uprchlíci přijdou o nohu a nebo, v případě, že jim jejich majitel promine, o ucho a dostanou 150 ran bičem. Ti, kteří ukradnou cokoli rovnající se ceně čtyř dolarů nebo více, budou ocejchováni a pověšeni; kdo ukradl méně, než čtyři dolary, byl ocejchován a zbičován 150 ranami. Otroci, kteří neustoupili z cesty, když po ní jel běloch, nebo ti, kteří provozovali čarodějnictví, byli mrskáni a ti, kteří se pokusili otrávit svého majitele, byli třikrát ocejchováni železy a potom lámání kolem.

Místo toho, aby nová pravidla zabránila vzpourám, rychle vedla k pravému opaku. Hladomor a ještě přísnější opatření pouze zhoršily situaci v jedné z nejkrutějších

Coast rivalries and the slave trade added up. It was then that the recently enslaved Aminas, contemptuous of other Africans as well as Creoles, and strangely resistant to having their limbs amputated by Europeans, decided that rebellion was their only option.

By March 1734, more than three months after the first attack, the rebels still controlled much of the island. The Danes had retaken the fort in the east and reinforced their stronghold at Durlo's plantation in the west. They had even captured and executed a number of Aminas, at least thirty-two by early December, according to one count, and the rebels were running out of powder and ammunition. Still, they were determined fighters, and they held most of the interior of St. John. Tracking parties failed to root them out, and the Danish lacked sufficient manpower to retake the island systematically. Abandoning their practice of preserving sugar works, the rebels raided and destroyed nearly fifty plantations. In February, the English captain of a man-of-war visiting nearby Tortola sent sixty soldiers in pursuit, but the rebels ambushed them at night, wounding four, and the soldiers mutinied rather than go on. A similar expedition led by an English captain from St. Kitts was also attacked with the loss of three dead, including the captain's own two sons, and five wounded. The survivors fled the island.

The rebels had stripped away the prosperous veneer of Danish colonialism to reveal its vulnerabilities. Slaves had staged plenty of rebellions in American plantation societies and would carry out many more, but few

otrokářských společností Nového světa a rivalita panující mezi národy na Zlatém pobřeží včetně obchodu s otroky pouze přilila olej do ohně. Právě v tuto chvíli se nedávno zotročení Aminové, kteří pohrdali ostatními Afričany stejně tak jako kreoly a dokázali se zvláštním způsobem vyhnout amputaci končetin, rozhodli pro vzpouru jako pro jediné možné řešení.

V březnu roku 1734, více než tři měsíce po prvním útoku, drželi rebelové stále většinu ostrova pod kontrolou. Dánům se podařilo znovu dobýt pevnost na východě a posílit své opevnění na Durlově plantáži na západě. Dokonce zajali a popravili řadu Aminů. Podle jednoho sčítání činil jejich počet na začátku prosince minimálně třicet dva. Rebelům docházely zásoby prachu a munice. Přesto v boji neztráceli své odhodlání a stále drželi v rukou většinu vnitrozemí Sv. Jana. Pronásledovatelům se nedařilo je vyhladit a Dánům chyběly dostatečné síly k tomu, aby systematicky znovu získali ostrov. Vzbouřenci přestali chránit cukrové plantáže, útočili na ně a téměř padesát jich zničili. V únoru vyslal anglický kapitán válečné lodi z nedaleké Tortoly šedesát vojáků, aby pronásledovali rebely. Ti na ně však v noci zaútočili ze zálohy, čtyři zranili a vojáci se raději vzbouřili, než aby pokračovali. Stejně tak byla napadena podobná expedice vedená anglickým kapitánem z ostrova Sv. Kryštofa, která ztratila tři muže včetně kapitánových dvou synů a pět bylo raněno. Zbytek utekl z ostrova.

Rebelové strhli pozlátko prosperujícího dánského kolonialismu a odhalili jeho zranitelnost. Otroci vyvolali na amerických plantážích mnohé vzpoury předtím i potom, ale

thwarted the planters and their troops as long and insistent as those on St. John. Word was circulating around the Caribbean that a small, poorly armed band of rebels had taken the entire island and was taunting the colonizers. In South Carolina, the only North American colony in which enslaved blacks outnumbered whites, anxious readers attuned to the threat of slave unrest could follow the progress of the revolt in the *South Carolina Gazette*. The paper reported on March 2, 1734, that the St. John rebels “had entirely massacred all the white People on that Island, consisting of about 200 Families, and were inhuman in the Execution of their Murders.” Forces sent from St. Thomas had been “beaten off by the Negroes, who have fortified themselves.” According to a follow-up story just a week later, a combined expedition from St. Kitts and St. Thomas had “landed on the Island of St. John on four several places, surrounded all the Negroes, and fell upon them with such vigour, that in less than one hour they cut them all to pieces, some were taken as prisoners, and afterward hang’d and quarter’d as they deserved, and not one of ‘em escaped.” The *Gazette* had gotten it wrong; in fact, the insurgents had driven the St. Kitts force away in humiliation.

Embarrassed and desperate as the standoff wore on, Governor Gardelin appealed to the French governor on Martinique for help. “No doubt you will have learned of the cruel catastrophe which we have suffered on our island of St. John, caused by a rebellion of our Mina Negroes, who [have] massacred forty of our Whites of both sexes.” He wrote on March 21, 1734. “I feel that we are on the verge of some terrible happening unless you have the kindness to honor me with your assistance. Not only are you bound to save us because

jen málo z nich vzdorovalo plantážníkům a jejich oddílům tak dlouho a tak tvrdošíjně, jako ti na Sv. Janu. Po celém Karibiku kolovaly řeči o tom, že malá, špatně ozbrojená skupina povstalců zabrala ostrov a vysmívá se kolonizátorům. V Jižní Karolíně, jediné americké kolonii, ve které černoši počtem převyšovali bílé, čtenáři s obavami sledovali články v novinách *South Carolina Gazette* a hrozili se, že zprávy způsobí nepokoje mezi otroky. 2. března roku 1734 noviny oznámily, že rebelové ze Sv. Jana „zcela zmasakrovali a nelidským způsobem povraždili všechny bílé obyvatele ostrova, což činilo asi 200 rodin.” Posily, vyslané ze Sv. Tomáše, byly „odraženy černochoy, kteří se opevnili.” Podle zpráv následujících o pouhý týden později „přistála na ostrově Sv. Jana na čtyřech různých místech společná expedice ze Sv. Kryštofa a Sv. Tomáše, obklíčila všechny černochoy a vtrhla na ně s takovou silou, že za méně než hodinu je všechny rozřezali na kusy, některé zajali a poté pověsili a rozčtvrtili tak, jak si zasloužili. Nikdo z nich neunikl.” Noviny *Gazette* to popletly; ve skutečnosti povstalci přinutili síly ze Sv. Kryštofa poníženě utéct.

Rozpačitý a zoufalý z protahující se patové situace požádal guvernér Gardelin francouzského guvernéra Martiniku o pomoc. „Bezpochyby jste se dozvěděl o ukrutné katastrofě, která nás postihla na našem ostrově Sv. Jana. Zapříčinila ji vzpoura našich Mina černochoů, kteří zabili čtyřicet našich bílých mužů i žen,” napsal 21. března roku 1734. „Mám pocit, že se stane něco hrozného, pokud nebudete tak laskavý a nepoctíte mě svou pomocí. Jste nejen povinen nás zachránit,

we are allies, friends, and neighbors, but also because as Christians, you cannot allow slaves to triumph over our weakness and to render us victims of their rebellion.” Ordinarily the French would have had little interest in helping a colonial rival, especially a Protestant one, but they needed money and friends, and they agreed to help when the Danish negotiated to buy the island of St. Croix from them as part of the deal. Besides, as a French official wrote in April: “It is in the interest of all the islands that slaves who dare revolt against Whites be punished; if the St. John rebels are allowed to escape, it would constitute an example which might inspire the spirit of revolt among the Negroes of all the islands.”

Martinique’s governor quickly put together a force of 60 French and Swiss soldiers and 140 militia, including a detachment of 34 free blacks, and sent them off, instructing the commander, Chevallier de Longueville, that “it is important for the honor of the French nation that not one of these Negroes, regardless of age or sex, escape from our midst.” Arriving at St. John on April 23, the force waited out a storm before heading into the mountains to hunt the rebels. “The four detachments split up in the belief that each by itself was strong enough to deal with the rebels should they attack vigorously, as we had been assured in St. Thomas they would do, although now it appeared that there were no more than 55 or 60 of them armed with guns,” Longueville later wrote. The Aminas had separated into several small groups, evidently counting on being able to disappear into secret places in the interior. But two French detachments quickly roused about a dozen rebels from their encampment in a ravine of 26 huts, which Longueville destroyed. Over the

protože jsme spojenci, přátelé a sousedé, ale také protože jako křesťané nemůžete dovolit otrokům zvítězit nad naší slabostí a ponechat nás za oběť jejich vzpoury.” Za normálních okolností by Francouzi neměli zájem pomoci svým koloniálním rivalům, navíc protestantům. Ale potřebovali peníze a přátele, a tak souhlasili s pomocí, pokud Dánové jako součást obchodní dohody přistoupí na odkup ostrova Sv. Kříže. Mimoto, jak napsal jeden francouzský úředník v dubnu: „Je v zájmu všech ostrovů, aby byli otroci, kteří se odváží vzbouřit proti bílým, potrestáni; pokud bychom umožnili povstalcům ze Sv. Jana uniknout, mohli by se stát příkladem, který by inspiroval ducha vzpoury mezi černochoy na všech dalších ostrovech.“

Gouverneur Martiniku dal rychle dohromady síly čítající 60 francouzských a švýcarských vojáků a 140 milicionářů včetně oddílu 34 svobodných černochoů a vyslal je s pokynem, který dal veliteli Chevallieru de Longueville s tím, že „pro čest francouzského národa je důležité, aby žádný z těchto černochoů, bez ohledu na věk nebo pohlaví, neunikl z našeho středu.“ Posily přípluly na Sv. Jana 23. dubna a po bouřce se vydaly do hor, aby stíhaly povstalce. „Čtyři oddíly se rozdělily, protože věřily, že jsou sami o sobě dostatečně silné na to, aby zatočily s rebely pokud na ně z ničeho nic prudce zaútočí. O tom nás na Sv. Tomáši ujišťovali, ačkoli teď se ukázalo, že mezi nimi nebylo víc než 55 až 60 ozbrojených mužů,“ napsal později Longueville. Aminové se rozdělili do několika menších skupin. Evidentně počítali s tím, že budou schopni zmizet do tajných skrýší ve vnitrozemí. Ale dva francouzské oddíly rychle vyprášily asi dvanáct rebelů z jejich tábořiště ve strži, kde

next month, the French chased the rebels into the fastnesses. The drought that had done so much to provoke the uprising had ended momentarily, and both quarry and hunters slogged through a ceaseless downpour up and down the thickly forested ridges.

The insurgents largely eluded their pursuers, but by early May they seem to have concluded that flight before this relentless and better-armed opponent was hopeless. Following a plume of smoke on a distant hill, the French arrived at a rebel camp to find them gone but for two corpses – one whom the Aminas themselves had slain the day before and another who hanged himself as the enemy approached. Three days later the French captured a wounded boy who had survived a stabbing by his companions, and who led them to a point on the southern side of the island where they found eleven bodies, including two women – all suicides.

That method of escape proved to be the best of several dreadful choices. In his report on the hunt, Longueville described the alternative: “On Sunday, May 16, six Negroes and two Negro women surrendered at the appeal of their master who spared their lives. He then informed me of the matter. I ordered him to bring them to me, since they were identified as rebels. I had them put into chains. Three of them were burned at the stake on three different plantations on St. John.” The five others were sent to St. Thomas to serve as public examples. “One was burned to death slowly, another was sawed in half and the third was impaled. The two Negro women had their hands and heads cut off after all five had been tortured with hot pincers in the town.” A week later, a free black detachment from St. Thomas, which was aiding in

bylo asi 26 chatrčí. Ty Longueville zničil. V průběhu následujícího měsíce zahnali Francouzi povstalce do pevností. Sucho, které vyprovokovalo povstání, skončilo a obě strany, pronásledovaní i lovci, se plahočili za ustavičných lijáků nahoru a dolů skrze hustě zalesněné hřebeny.

Povstalcům se převážně dařilo svým pronásledovatelům unikat. Ale na začátku května zřejmě dospěli k závěru, že úprk před těmito neoblomnými a lépe ozbrojenými protivníky je beznadějný. Poté, co Francouzi následovali oblak kouře ze vzdáleného kopce, našli prázdný tábor rebelů a v něm dvě mrtvá těla – jednoho z nich zabili Aminové sami a druhý se pověsil sám ve chvíli, kdy se blížili nepřátelé. O tři dny později zajali Francouzi zraněného chlapce, který přežil bodnutí od svých druhů a který je zavedl na místo v jižní části ostrova, kde našli jedenáct těl včetně dvou žen – všichni spáchali sebevraždu.

Ukázalo se, že tato metoda úniku byla tou nejlepší z několika mála děsivých možností. Ve své zprávě o pátrání popsal Longueville možné alternativy: „V neděli 16. května se vzdalo šest černochů a dvě černé ženy na základě výzvy jejich majitele, který ušetřil jejich životy. Poté mě o celé záležitosti informoval. Prikázal jsem mu, aby je přivedl ke mně, protože byli identifikováni jako povstalci. Nechal jsem je svázat řetězy. Tři z nich byli upáleni na hranici na třech různých plantážích na Sv. Janu.“ Pět zbývajících bylo posláno na Sv. Tomáše jako odstrašující příklad. „Jeden byl pomalu upálen k smrti, další byl rozřezán na půl a třetí byl propíchnut. Dvěma černým ženám byly useknuty ruce a hlavy poté, co bylo všech pět nejprve mučeno

the chase, discovered another group of twenty-five dead rebels, including six women, their broken guns scattered around them. They were estimated to have killed themselves a week to ten days earlier.

Satisfied that their pursuit was over; the French left St. John in elation at the end of May 1734. Two months later, a last band of fourteen rebels was reported still at large under the leadership of Prince Aquashie. To avoid another manhunt, the Danish tricked them into surrendering with promises of a pardon, then seized them. They beheaded Prince Aquashie; his companions were sentenced to be worked to death or to suffer execution in the familiar agonizing ways.

Men and women trapped by slavery in other American colonies noticed: the rebels had held St. John for more than six months. The revolt became a centerpiece among dozens of uprisings throughout the Caribbean and North America during the 1730s. The rebellions fed on each other – news of one inspired another hundreds of miles away, and veterans of some plots recycled themselves to help organize others. One St. John participant named Will resurfaced, almost incredibly, again and again. Captured during the Danish counter-attack, he somehow escaped execution, perhaps by turning evidence, and was deported to Antigua. There in 1736, he was implicated in a huge plot organized by an alliance of Akan and Creole slaves, but again he saved himself by testifying against fellow rebels, helping to send dozens to be burned, broken, and hanged. Sold to New York, he was arrested a third time for taking part in the conspiracy there in

rozžhavenými kleštěmi ve městě.“ O týden později narazil oddíl svobodných černochů ze Sv. Tomáše, který pomáhal v pronásledování, na další skupinu dvaceti pěti mrtvých rebelů včetně šesti žen. Jejich rozbité zbraně byly rozptýleny po okolí. Odhadovalo se, že spáchali sebevraždu před týdnem až deseti dny.

Spokojeni s výsledkem pronásledování opustili Francouzi v euforii Sv. Jana na konci května roku 1734. O dva měsíce později se objevily zprávy o tom, že poslední skupina čtrnácti rebelů pod vedením prince Aquashie je stále na svobodě. Aby se vyhnuli dalšímu stíhání, podvedli je Dánové tak, že jim za kapitulaci slíbili milost a poté je chytili. Princi Aquashiemu sťali hlavu a jeho spojenci byli odsouzeni buď k popravě podobným mučivým způsobem nebo k tak těžké práci, že se při ní upracovali k smrti.

Ztročeným mužům a ženám v ostatních amerických koloniích neušlo, že rebelové ovládali ostrov Sv. Jana více než šest měsíců. Vzpouza se stala nejdůležitější událostí mezi desítkami dalších povstání v Karibiku a Severní Americe ve třicátých letech osmnáctého století. Rebelie žily jedna z druhé a zprávy o jedné inspirovaly jiné stovky kilometrů daleko. Veteráni některých spiknutí opětovně pomáhali při organizování dalších. Jeden z účastníků povstání na Sv. Janu jménem Will se téměř neuvěřitelným způsobem objevoval znovu a znovu. Poté, co byl zajat při dánském protiútoky, se mu podařilo nějak uniknout popravě, možná díky překroucení důkazů, a byl deportován na Antigu. Zde se v roce 1736 účastnil velkého spiknutí organizovaného aliancí Akanů a kreolských otroků. Znovu se ale zachránil tím, že svědčil proti svým spoluspiklencům a

1741, to which he was said to have lent his experience from the two earlier revolts, and again he tried to save himself by giving evidence. This time the authorities sent him to the stake.

It is ironic that the St. John rebels, in their war against European colonialism, had no intention of providing an inspiring example to so many enslaved people in the Americas. As the St. John rebellion shows, in the Atlantic world that slavery made, the oppressed did not always make common cause against the master class. Old enmities lingered; coalitions were fragile; and the rulers coaxed betrayals from the vulnerable. For all the boldness, creativity, and careful planning that shaped dozens of slave revolts during nearly four centuries in the Americas, it was almost impossible to make them succeed, and in their wake the enslaved were left with the same urgent problem of daily survival.

As with any failed slave revolt, this uprising raises the question of what happened after the last rebel was captured, after every score was settled. On St. John, where more than two hundred people were dead, European and African survivors now faced each other every day with raw memories of the violence, and the rebellion's repercussions would not fade soon. There and on St. Thomas, its sister colony across the narrow water, Danish colonial power reemerged as more dominant; the slaves were intimidated more fiercely than ever. But all parties now had to redefine the terms by which they would live together, and Afro-Caribbean people were forced to weigh

mnohým z nich dopomohl k upálení, lámání a pověšení. Byl prodán do New Yorku a potřetí zatčen za podíl na vzpouře v roce 1741, na kterém se údajně podílel díky svým zkušenostem z předchozích dvou spiknutí a znovu se snažil zachránit tím, že nabídl své svědectví. Tentokrát ho úřady poslaly na hranici.

Je ironické, že rebelové ze Sv. Jana neměli v úmyslu stát se ve své válce proti evropskému kolonialismu inspirativním příkladem pro mnohé další otroky žijící podél celého amerického pobřeží Atlantiku. Jak ukazuje vzpoura na Sv. Janu, nebyl vždy příčinou povstání v této části světa, kde vládlo otroctví, odpor utlačovaných vůči vládnoucí třídě. Doznívala stará nepřítelství, koalice byly křehké a vládců často vyloudili vzpouru na těch, kteří byli bezbranní. Navzdory veškeré smělosti, vynalézavosti a pečlivému plánování, které v průběhu téměř čtyř staletí provázely desítky těchto povstání na amerických kontinentech, bylo téměř nemožné, aby uspěly a ve svém důsledku ponechaly otroky v zajetí stejných bojů o každodenní přežití.

Stejně tak jako s každou neúspěšnou vzpourou, i s tímto povstáním je na místě otázka, co se stalo poté, co byl zajat poslední rebel a došlo k vyřízení účtů. Na Sv. Janu, kde zemřelo více než dvě stě lidí, se každý den potkávali afričtí a evropští přeživší a hlavami se jim honily drsné vzpomínky na násilí. Následky vzpoury se jen tak brzy nevytratily. Zde na Sv. Janu, stejně jako na Sv. Tomáši, sesterské kolonii nacházející se pouze o kousek dál po moři, začali Dánové uplatňovat svoji moc daleko výrazněji; otroci byli zstrašováni krutějším způsobem než kdy dříve. Přesto si nyní musely všechny strany znovu vymezit způsob

anew their responses to the crushing psychological and punitive burdens of captivity. If rebellion would not work, was freedom by some other means a realistic possibility? How could the unfree maintain dignity in a society designed to deprive them of it? Such were the questions the slaves grappled with as an adolescent girl named Rebecca came of age on St. Thomas in the shadow of rebellion.

Rebirth and Remembrance

Ships arriving at port in St. Thomas with their slaves from West Africa, their linen and iron from Denmark, or their grain from Pennsylvania entered a harbor that was admired as “one of the finest in all the American islands.” Here the southern coast of the island opens into a great arcing bay nearly enclosed by two long arms of land. On old maps, the harbor looks like a keyhole. Mountains rising sharply out of the glassy water ring the bay; in front of them the town of Charlotte Amalie straddles a strip of land about one hundred yards wide by the shore. “There is firm, sandy anchor ground all along the bay so that all kinds of vessels can lie safely at anchor under all wind conditions,” wrote an eighteenth-century visitor. “The water’s depth is such that all vessels and ships can anchor most anywhere and lie safely at anchor from their bridges, loading and unloading goods there.” From one of those ships in the mid-1720s a young girl, six or seven years old, disembarked and was rowed to land. From there she was probably taken to the slave market, in a square near the edge of town, and sold at auction. Her name was Shelly, and she had been stolen from home. Alone and frightened, she was just one more of the hundreds of men, women, and children who arrived every year in chains to be fed into the flesh bazaar on

soužití a obyvatelé afrického původu byli nuceni znovu zvážit, jak budou odpovídat na zdrcující psychickou a tíživou stránku zajetí. Jestliže neuspělo povstání, byla zde nějaká realistická možnost jak získat svobodu? Jak si doženou ti, kteří nejsou svobodní, udržet důstojnost ve společnosti, která je nastavena tak, že je o ni připravuje? Zatímco otroci zápasili s těmito otázkami, dospívala ve stínu rebelie na Sv. Tomáši mladá dívka jménem Rebecca.

Znovuzrození a vzpomínky

Přístav na ostrově Sv. Tomáše, do kterého mířily lodě s otroky ze západní Afriky s plátnem a železem z Dánska nebo s obilím z Pensylvánie, byl obdivován jako „jeden z nejkrásnějších na všech amerických ostrovech“. Jižní pobřeží ostrova zde vytváří ohromný obloukový záliv, který objímají dva dlouhé pruhy pevniny. Na starých mapách vypadá přístav jako klíčová dírka. Hory, které se ostře tyčí nad průhlednou vodou, tvoří kruh kolem zátoky. Před nimi se na pásu pobřeží širokém asi devadesát metrů rozkládá město Charlotte Amalie. „Podél zátoky je pevné písčité dno, na kterém mohou bezpečně kotvit veškerá plavidla za jakýchkoli povětrnostních podmínek,“ uvedl v osmnáctém století jeden z návštěvníků. „Hloubka vody je dostatečná k tomu, aby v ní mohly téměř kdekoli bezpečně zakotvit plavidla a lodě a nakládat a vykládat zde své zboží.“ Na jedné z takových lodí se v polovině dvacátých let osmnáctého století vylodilo malé šesti až sedmileté děvče. Z pobřeží byla pravděpodobně odvedena na náměstí na kraji města, na trh s otroky, kde ji prodali v aukci. Jmenovala se Shelly a unesli ji z jejího domova. Byla osamělá a vystrašená, jedna z mnoha set mužů, žen a dětí, kteří připlouvali každý rok v okovech, aby nasýtili

St. Thomas. Though they came from different places and spoke many languages, all of them had a story to tell of a capture, a ship, a nightmare. Shelly had her own tale.

What would she have witnessed there, in the slave market? Perhaps no more than a few people like herself, gathered singly or in small groups from various traders working the Caribbean circuit. But if a slave ship had just arrived from Africa, she would have seen lines of survivors – men, women, and children, dozens of them, maybe as many as two hundred – just emerged from the foul hold after a voyage of up to six weeks, herded into the square to await sale. Their skin shone with palm oil rubbed on by the slavers before landing to make their weakened bodies look strong and healthy, and they wore coarse cotton wraps. In the square they were separated into groups, probably according to ethnic origin, as one European speculated. Dejected expressions were brightened by a “ray of hope” when countrymen already on the island approached them in the market to explain what was happening, thus giving new arrivals the sense that it was “possible to be a slave without at the same time being quite unhappy and without hope.” They received a bowl of sweetened rice, which they ate with their hands, and men were given a pipe filled with tobacco while white planters gathered to look.

“Before the sale begins, they are subjected to a thorough examination to determine the condition of their bodies, which is usually performed by a surgeon,” wrote the observer. “Since these poor people are not yet rightly certain about the implications of the auction in which they are involved, they are usually quite apprehensive about it all and await the outcome with

potřeby trhu s lidmi na Sv. Tomáši. Přestože pocházeli z různých míst a mluvili mnoha jazyky, každý z nich měl nějaký příběh o zajetí, lodi a zlých snech, který mohl vyprávět. Shelly měla svou vlastní historku.

Co asi na trhu s otroky spatřila? Možná tam bylo jen několik lidí jako ona, kteří osaměle postávali a nebo se shlukli do skupinek patřících různým obchodníkům operujícím v karibské oblasti. Pokud zde ale přistála loď z Afriky, spatřila by řady těch, kteří přežili cestu – spousty mužů, žen a dětí, možná téměř dvě stovky – a kteří se vynořili celí zašpinění po šestitýdenní cestě, nahnáni na náměstí, aby zde byli prodáni. Kůže se jim leskla po palmovém oleji, kterým je otrokáři potřeli těsně před vyloďením, aby jejich oslabená těla vypadala silněji a zdravěji. Na sobě měli hrubé bavlněné přehozy. Na náměstí je rozdělili do skupin, zřejmě podle etnického původu, jak se domníval jeden z Evropanů. Jejich deprimované tváře rozjasnily „paprsky naděje“ ve chvíli, kdy k nim přistoupili jejich bývalí krajané žijící na ostrově, aby jim vysvětlili, co se vlastně děje a dali jim naději, „že je možné být zároveň otrokem a přitom žít docela spokojeně.“ Dostali misku oslazené rýže, kterou snědli rukama a muži dostali navíc dýmku naplněnou tabákem. Mezitím se bílí plantážníci scházeli na prohlídku.

„Předtím než začne samotný prodej, prochází otroci důkladnou tělesnou prohlídkou, kterou většinou provádí lékař,“ napsal jeden z pozorovatelů. „Vzhledem k tomu, že tito chudáci ještě netuší, co je po aukci čeká, obvykle bývají velmi úzkostliví a očekávají výsledek s chvěním a třesem.“ Ale mnozí z nich zůstali ve

trembling and shaking.” But many remained alert and sharp-witted even after enduring the physical and mental battering of the transatlantic voyage. Some, tipped off by their countrymen, tried with “friendly gestures and motions” to attract the attention of buyers with a reputation as sympathetic masters. “Their sale is not different from the auction of any other commodity. They go to the highest bidder. Once the strong and healthy ones have been sold, then comes the turn of the sick and weak.” Strong men drew the highest prices, but buyers paid highly for mothers with several children as well and for women graced with “youth and good body build.” Such was the welcome these unwilling immigrants received in America.

Unlike most captives in the slave mart, Shelly’s point of origin was not Africa but another Caribbean island, Antigua, one of the British Leeward islands about two hundred miles to the east. There, according to documents, she was born in about 1718. She lived her first six or seven years in Antigua, meaning that – although we know virtually nothing else about her upbringing – she would have been raised in a plantation colony defined by slavery, where disparities between black and white inhabitants were even more stark than on St. Thomas. Antigua, a small place, was still about twice the size of the Danish colony; it had more arable land, and thus supported a lucrative sugar industry that demanded many more slave workers – about 19,000 in 1720, some 86 percent of the population – who were controlled by a punitive system every bit as draconian as that in the Danish islands. Shelly would have witnessed Africans being bought and sold in even greater numbers every day there. She would have seen thousands of black men and women slashing sugar

střehu a bystří dokonce i po přetrpění tělesného a duševního týrání během zaoceánské plavby. Někteří, varovaní svými krajany, se snažili „přátelskými gesty a pohyby“ zaujmout pozornost kupců, kteří měli pověst soucitných majitelů. „Prodej otroků se neliší od aukcí pořádaných pro jakékoli jiné zboží. Stanou se majetkem těch, kteří nabídnou nejvíc. Poté, co jsou prodáni silní a zdraví černoši, přijdou na řadu ti nemocní a slabí.“ Silní muži měli nejvyšší cenu, ale kupci platili hodně i za matky s několika dětmi a za ženy obdařené „mládím a dobrou tělesnou konstitucí.“ Takové bylo tedy přijetí těchto nedobrovolných přistěhovalců v Americe.

Na rozdíl od většiny zajatců na tržišti, nenarodila se Shelly v Africe, ale na jiném karibském ostrově, na ostrově Antigua, jednom z britských Závětrných ostrovů nacházejícím se něco přes tři sta kilometrů na východ od Sv. Tomáše. Zde se podle záznamů narodila přibližně v roce 1718. Prvních šest až sedm let prožila na Antize, což znamená – přestože o její výchově nevíme prakticky nic – že byla vychovávána na otrokářské plantáži, na které byly nerovnosti mezi černými a bílými obyvateli ještě zřetelnější než na Sv. Tomáši. Antigua, ač malý ostrov, byla minimálně dvakrát větší než dánská kolonie. Bylo zde více orné půdy, a proto i výroba cukru byla lukrativnější záležitostí, vyžadující více otroků. V roce 1720 jich bylo asi 19 000 a tvořili 86 procent populace. Panoval nad nimi stejně neúprosný trestní řád jako na dánských ostrovech. Shelly určitě byla svědkem obchodování s Afričany v daleko větším počtu než na Sv. Tomáši. Vídala tisíce černých mužů a žen, jak

cane in broad fields, and hundreds of African women toting baskets on their heads and selling produce in the street markets of Antigua. Not everything, then, was strange about her surroundings in St. Thomas, but the bleakly familiar sights of this new home could scarcely have been comforting to a young child taken forcibly from her family.

From what sort of home she had come, and who her parents were, are unknown. She left no memoir, and most of what we know about her childhood was reported by a German missionary and historian, Christian Oldendorp, who visited St. Thomas years later (though long after she had left) and probably knew her well during both of their subsequent travels. He described the details of her early life in his history of evangelical missions in the Danish West Indies, published in 1777 as *History of the Mission of the Evangelical Brethren on the Caribbean Islands of St. Thomas, St. Croix, and St. John*. Oldendorp consulted manuscripts left by missionaries for his history, but some of the particulars of her early life, such as her Antiguan origin, could only have come from Shelly herself, as she was the only witness. These she must have told him directly much later, but much was left unsaid or unreported in her account. Either she did not tell him, or he did not document, the identity of her parents. Throughout Shelly's life, Oldendorp and other white diarists and record-keepers, following the protocol of eighteenth-century European racial classification, identified her as "mulatto." It is likely that her mother or grandmother was black and enslaved and her father or grandfather a white planter, since such unions produced most members of that growing class of mixed ancestry found in all the New World slave societies. It was also

sekají cukrovou třtinu na širých lánech a stovky afrických žen nosící na svých hlavách košíky a prodávající své zboží na pouličních trzích Antiguy. A tak přestože tomuto dítěti, násilně odtrženému od rodiny, nebylo prostředí na Sv. Tomáši cizí, určitě ji neveselé pohledy na tento nový domov nijak neutěšily.

Z jakého prostředí pocházela a kdo byli její rodiče, zůstává tajemstvím. Nezanechala po sobě žádné paměti a většinu z toho, co víme o jejím dětství, bylo zaznamenáno německým misionářem a historikem Cristianem Oldendorpem, který navštívil ostrov Sv. Tomáše o několik let později, dlouho poté, co ona sama ostrov opustila. Pravděpodobně se dobře poznali na svých pozdějších cestách. Detaily jejího ranného života popsal ve své historii evangelikální misie v dánské Západní Indii, kterou vydal v roce 1777 jako *Historie misie evangelických bratří na karibských ostrovech Sv. Tomáše, Sv. Kříže a Sv. Jana*. Oldendorp ve své historii pracoval s rukopisy, které po sobě zanechali misionáři, nicméně některé detaily z Shellyina dětství, jako např. její původ na Antize, mohl pocházet pouze od ní samotné. Byla totiž jejich jediným svědkem a musela mu tedy o nich mnohem později povědět sama. Přesto zůstalo v souvislosti s ní mnoho nevyřčeného a nezaznamenaného. Buď mu to neřekla nebo to nezapsal, jako v případě toho, kdo byli její rodiče. Za jejího života ji Oldendorp stejně tak jako jiní bílí spisovatelé a dokumentaristé označovali podle tehdejšího protokolu evropské rasové klasifikace za „mulatku“. Je pravděpodobné, že její matka a nebo babička byly černošské otrokyně a její otec a nebo dědeček bílý plantážník.

possible that she was the daughter of a white mother and a black father, since those liaisons also took place, although they accounted for only a small handful of children of mixed descent. Neither do we know whether she was enslaved or free in Antigua. Children of planter fathers and slave women were generally raised in slavery, but they and their mothers could gain freedom through various means, and it is entirely possible that she came from the small class of free blacks on the island.

What she did remember, and told Oldendorp or someone else, was that as a child she had been “kidnapped” from Antigua. The story is plausible. Slave traders and thieves were known to steal free blacks from their homes and neighborhoods, hustling them aboard ships that plied Caribbean ports with contraband goods. Smugglers carried on all sorts of illegal traffic out of Antigua for years, particularly with the Dutch and Danish West Indies, and St. Thomas was known as a friendly place for illicit trade. If Shelly ended up there in that fashion, the case for her having been raised in freedom becomes stronger. But it is also conceivable that she was a slave whose master actually sold her to “legitimate” traders, and that years later the young woman, recalling her terror as a six-year-old being separated from her mother by thugs, believed she had been kidnapped. Whatever the truth was, she surely never lost the memory of that violent trauma or her sense of having been a victim of robbery.

On St. Thomas, she was “sold to a

Takové spojení totiž produkovalo většinu členů této rostoucí třídy smíšeného původu a bylo možné se s nimi setkat ve všech společnostech Nového světa. Bylo také možné, že měla bílou matku a černého otce. Tato spojení, byť zrodila daleko menší počet dětí se smíšeným původem, se také občas přihodila. Nevíme nic ani o tom, zda byla na Antize otrokyní a nebo svobodnou ženou. Děti plantážníků a jejich otrokyň byly všeobecně vychovávány v otroctví. Nicméně mohli spolu se svými matkami různým způsobem získat svobodu a je docela dobře možné, že pocházela z této nepatrné skupiny svobodných černochů na ostrově.

Co si ale rozhodně pamatovala a také to sdělila Oldendorpovi nebo někomu jinému bylo to, že ji jako dítě někdo z Antigy „unesl.“ Je to pravděpodobné. Bylo známo, že obchodníci s otroky a zloději unášeli svobodné černochoy z jejich domovů a sousedství a nastrkali je na lodě, které zásobovaly karibské přístavy pašovaným zbožím. Pašeráci dlouhé roky provozovali veškeré možné nelegální obchody na Antize a obzvláště v holandské a dánské Západní Indii. Ostrov Sv. Tomáše byl známý jako přátelské místo pro tyto zakázané obchody. Pokud tomu tak bylo i v Shellyině případě, je daleko pravděpodobnější možnost, že patřila mezi svobodné černochoy. Dokážeme si ale také představit, že byla otrokyní, kterou její majitel prodal „skutečným“ obchodníkům, a že tato mladá žena po letech považovala své hrozné vzpomínky na to, jak ji šestiletou oddělili od její matky, za únos. Ať už byla pravda jakákoli, určitě nikdy nezapoměla na toto těžké trauma způsobené pocitem, že se stala obětí loupeže.

family of high-standing.” That was the family of Lucas van Beverhout, a prominent Dutch-speaking planter. It is not certain whether van Beverhout emigrated from the Netherlands or whether he was a Creole – that is, a colonist whose parents or grandparents emigrated to the West Indies from Europe, but who was born in the Caribbean and considered it home. He might have been related to the van Beverhout clan that had been among the earliest settlers on the island in the 1670s. According to fragmentary census records, Lucas seems to have migrated to St. Thomas in 1691 from the Dutch colony of Saba, in the Leeward islands, and married one Margaretha Ronnel on St. Thomas in 1692. The couple had two sons and three daughters by 1710. By 1707 Lucas owned 23 slaves, and by the mid-1720s his holdings had increased to two plantations and about 170 slaves on the eastern end of St. Thomas, making him one of the largest slaveholders there. Intermarrying through several generations with other Creole families, particularly those of Dutch, but also of Danish ancestry, the van Beverhout family was among a small handful of elites who consolidated an oligarchic hold on the economic and political life of the Danish colonies.

Planters like van Beverhout were among the first generation of *Blancken* in the Danish West Indies to accept as completely natural, and to expand, the plantation regime installed by their foreparents in the 1670s and 1680s. Even if he had been born in the Netherlands, van Beverhout would essentially have creolized himself during his nearly forty years on St. Thomas through his complete immersion in a life, and an entire web

Na ostrově Sv. Tomáše byla „prodána do vysoce postavené rodiny.“ Šlo o rodinu prominentního holandsky mluvícího plantážníka, Lucase van Beverhouta. Není známo, zda van Beverhout emigroval z Holandska a nebo zda byl kreol. To znamená osadník, jehož rodiče a nebo prarodiče se do Západní Indie přistěhovali z Evropy, ale on sám se narodil v Karibiku a považoval ho za svůj domov. Je možné, že byl příbuzný rodu van Beverhoutů, který patřil mezi první osadníky na ostrově v sedmdesátých letech sedmnáctého století. Podle neúplných záznamů ze sčítání lidu se zdá, že Lucas připlul na ostrov v roce 1691 z dánské kolonie Saba, nacházející se mezi Závětrnými ostrovy a oženil se s Margarethou Ronnel na Sv. Tomáši v roce 1692. Manželům se do roku 1710 narodili tři synové a dvě dcery. V období do roku 1707 získal Lucas 23 otroků a do poloviny dvacátých let osmnáctého století se jeho majetek rozrostl na dvě plantáže a asi 170 otroků na východním konci Sv. Tomáše. Tím se stal jedním z největších otrokářů na ostrově. Díky manželským spojením s ostatními kreolskými rodinami, především holandskými, ale také dánskými, se během několika generací van Beverhoutům podařilo zařadit se mezi malou elitní skupinu těch, kteří drželi v rukou ekonomický a politický život dánských kolonií.

Plantážníci jako van Bererhout patřili v dánské Západní Indii k první generaci *Blancken*, kteří přijali za svůj způsob chodu plantáží zavedený jejich předky v sedmdesátých a osmdesátých letech sedmnáctého století. Přestože existuje možnost, že se narodil v Holandsku, i tak by si za téměř čtyřicet let života na Sv. Tomáši van Beverhout plně osvojil tamní životní styl založený na jasné síti předpokladů

of assumptions, built on African slavery. Although their wealth and power generally did not match those of their counterparts in major sugar colonies like Jamaica and Barbados, planters in the Danish islands grew accustomed to a certain ease of life-style in the tropics. While few built great mansions, their houses were certainly comfortable, generally two stories high, solidly made of brick and expensive woods, many of them imported. Money was spent less on furniture than on ornamentation such as hangings, leather panels, china, and silver and gold settings. Many planters owned a house in the country but lived for months each year in a town house to be near the port action. Their daily schedule could not be said to be taxing. They slept late each morning, rose for a bit of light work – women sewed, men tended to business – then, exhausted after the midday meal, they napped for an hour in their hammocks, fanned to sleep by a slave waving a palm branch. Afternoon tea was followed by card games lasting long into the night, the men often repairing as well to a tavern for extended bouts of billiards.

Observing this routine, some European writers concluded that planters, particularly Creoles, were a feeble lot, enervated by climate and luxury, torpid of spirit and physical energy except in sexual excess, indolent and cruel. “Since the native Whites, or Creoles, have been accustomed from childhood onward to be served by slaves, as well as to give those same slaves orders, they, therefore become aware quite early of their external superiority over those poor creatures,” wrote one traveler. “From there, the transition to pride and a domineering character is quick and easy. Neither does the example which they witness on all sides in the treatment of slaves by others lead

a vybudovaný na zotročování Afričanů. Přestože se bohatstvím nemohli rovnat svým protějškům z předních kolonií s cukrovou třtinou např. na Jamajce nebo Barbadosu, zvykli si plantážníci na dánských ostrovech na poměrně příjemný životní styl v tropech. Pouze několik z nich si vybudovalo ohromná panská sídla. Přesto ostatní obývali velice pohodlná, obvykle dvoupatrová stavení, vybudovaná z dovezených cihel a drahého dřeva. Za výzdobu jako např. tapety, kožené obklady, porcelán a stříbrné a zlaté soupravy zaplatili více peněz než za nábytek. Mnozí z nich vlastnili dům na venkově a zároveň trávili každoročně několik měsíců ve městě, kde žili v dosahu přístavního života. Jejich denní program rozhodně nebyl nijak namáhavý. Každý den vstávali velmi pozdě a pak se zabývali jednoduchou činností – ženy šily, muži se věnovali obchodu. Poté, vyčerpání obědem, si hodinku odpočinuli na visutém lůžku, kde je při spánku ovíval otrok palmovými větvemi. Po odpoledním čaji následovaly karetní hry, které trvaly dlouho do noci. Někteří muži se často uchýlili do hostince, kde hráli kulečnick.

Při pozorování této rutiny dospěli někteří evropští spisovatelé k závěru, že plantážníci, především kreolové, byli slaboši vyčerpání podnebím a luxusem, postrádající veškerou duševní a fyzickou energii kromě sexuálních výstřelků. Nadto byli líní a krutí. „Protože byli rodilí běloši a nebo kreolové od narození zvyklí jak na službu otroků, tak na to, že jim mohou přikazovat, nabyli velice rychle pocitu nadřazenosti nad těmito ubohými stvořeními,“ napsal jeden cestovatel. „Nabýt pyšného a despotického charakteru je potom velice rychlé a jednoduché. Stejně tak příklady zacházení s otroky, které kolem sebe

to the development of humanitarian sentiments.”

“By nature they are arrogant people, as well as unbecomingly proud,” agreed another writer.

They are greedy in the extreme for praise, fame, honor, high rank and an abundance of worldly things. They do not appear to chase after money simply to hoard it and avoid spending it. No, their greed for wealth focuses on their obsession for possessing numerous slaves and being able to own large tracts of land. They rely on what they own, and with that they ingratiate themselves with those whose association they value. They are quite vindictive, illtempered, quarrelsome and quick to anger. They give orders with great authority so that their underlings tremble and shake every time they are called and asked to do something. They are ill-tempered, harsh, sour-looking and quite severe toward anyone subordinate to them. They are nasty and lazy, which is why they call anyone a slave whom they observe being industrious.

The Creoles’ “dissolute inclinations” were most evident in their belief in “unlimited rights over the bodies of ... slaves of both sexes.” In this critique, both tyrannical slave masters and chattel women were to blame for a sexual carnival on the Danish islands. Eager to advertise the benefits of Christianity, the missionary Oldendorp described African women as morally corrupt, “accustomed to follow only the impulses generated by their passions.” “Since chastity is not a common virtue of the Negro women, it does not trouble their conscience at all – indeed they even consider it an honor – to submit to the indecent demands of their masters. In the case, however, that a female slave

každodenně vidí, nevedou k rozvoji humanistického citění.“

„Jejich přirozeností je arogance a také nepatřičná pýcha,“ souhlasil s jeho tvrzením jiný pisatel.

Nesmírně dychtivě touží po chvále, slávě, úctě, vysokém postavení a dostatku materiálního zabezpečení. Zdá se, že se nehoní za penězi pouze proto, aby je hromadili a vyhýbali se utrácení. Ne, jejich posedlost po bohatství se zaměřuje na to, aby vlastnili co nejvíce otroků a ohromné lány půdy. Spoléhají se na svůj majetek a spolu s ním si získávají přízeň těch, jejichž společnosti si váží. Jsou poměrně mstiví, nevrlí, hašteřiví a rychle se rozčílí. Příkazy rozdávají s takovou autoritou, že se jejich podřízení třesou a chvějí pokaždé, když jsou zavoláni a požádáni o práci. Jsou mrzutí, suroví, tváří se kysele a ke všem svým podřízeným se chovají krutě. Jsou nechutní a líní a to je důvod, proč nazývají otrokem každého, koho vidí pracovat.

„Náklonnost kreolů ke zhýralostem“ se nejvíce projevovala v tom, že věřili, „že mají absolutní právo na těla svých otroků obou pohlaví.“ Tato kritika se zaměřovala jak majitele otroků, tak na movité ženy a vyčítala jim jejich sexuální nevázanost, které se na dánských ostrovech dopouštěli. Aby zdůraznil přednosti křesťanství, popisoval misionář Oldendorp africké ženy jako morálně zkažené, „zvyklé řídit se svým pudem a hnané svým chtíčem.“ „Jelikož cudnost není vlastností společnou černým ženám, netrápí je ani jejich svědomí – dokonce považují za čest podvolit se nemravným požadavkům svých pánů.“

might wish to resist such advances, she is nonetheless subject to the power of her master, who can do with her as he pleases.” Oldendorp both downplayed the violence of the exploitation and misrepresented African women’s sexuality, since many sought relationships with masters as the only way to gain favors and advancement in the plantation regime. Still, he and others saw the masters’ behavior as simply more evidence of their degeneracy; another writer, singling out the van Beverhouts for criticism of the circular intermarriage and inbreeding among white Creoles, also implied that the family had absorbed African ancestry into its lines.

An elite planter like Lucas van Beverhout stockpiled slaves for domestic work as a mark of status – the wealthiest Creoles had as many as two dozen in their households, by one count – so Shelly, even as a small girl, was put to work as yet another servant on his staff. Whites preferred mixed-race, or at least black Creole, West Indians over Africans for such work because they were regarded as more trustworthy and loyal, with a “reputation for brave and steady courage” and a “nobler disposition” than Bussals. They were said to admire and emulate whites and to wish to associate with them whenever possible. The reality, of course, was rather more complicated.

Whites often overstated the adulation they believed their domestic workers felt for them. While it is true they sometimes betrayed other slaves plans for uprisings and other kinds of resistance to whites, domestics also relayed information about the masters to so-called kamina slaves, or field hands. Cooks, housekeepers, nursemaids,

Avšak i když otrokyně zatouží odolat takovým návrhům, její majitel si s ní může dělat co chce, protože mu patří.“ Oldendorp tím zlehčil jak hrubost tohoto zneužívání, tak překroutil i sexualitu afrických žen. Mnohé z nich totiž vyhledávaly vztahy se svými pány pouze jako jediný možný způsob, jak získat přízeň a povýšení v systému, který na plantážích panoval. Přesto však on i ostatní spisovatelé viděli v chování plantážníků důkazy jejich degenerace. Jiný spisovatel si zvolil jako předmět své kritiky van Beverhouty právě kvůli jejich sňatkům a příbuzenskému křížení mezi bílými kreoly. Naznačil také, že rodina má ve svém rodokmenu i členy afrického původu.

Vysoce postavení plantážníci, mezi které patřil i Lucas van Beverhout, nabírali otroky na domácí práce jako výraz svého postavení – nejbohatší kreolové jich měli ve svých domácnostech i přes dvacet – takže se Shelly, ač byla malá, stala jednou z dalších služebnic mezi jeho personálem. Běloši zde dávali přednost míšencům nebo alespoň černým kreolům a obyvatelům Západní Indie před Afričany, protože je považovali za důvěryhodnější a loajálnější. Byli „pověstní svou statečnou a vyrovnanou povahou“ a měli „ušlechtilější temperament“ než bussalové. Říkalo se oni, že obdivují a napodobují bělochy a touží se k nim přičlenit, kdykoli je to možné. Ve skutečnosti to bylo samozřejmě o něco složitější.

Běloši často přičítali pochlebování svých domácích služebníků daleko větší význam. Je pravda, že občas zradili plány ostatních otroků na vzpouru a nebo jiný způsob odporu vůči bílým. Také ale předávali informace o svých pánech takzvaným kamina otrokům, nebo-li zemědělským

gardeners, and footmen received more privileges and generally better treatment than field slaves, but those advantages came at a price, for household workers, constant prisoners to the whim and scrutiny of their masters, often had little personal autonomy. Workloads varied; one observer later in the eighteenth century wrote that “all work consists of fetching meat, fish, and greens at the marketplace, the cleaning of the house, the preparation of the food and serving at the table, all of which is distributed among so many hands that it can better be described as a diversion rather than work.” But servants in other households often bore heavy workloads and were not immune from beatings and other punishments. And some among them got stuck with highly undesirable tasks. “When their masters or mistresses answer nature’s call by going to defecate in their private room, a slave – a male slave serving his master, a female, her mistress – must accompany them with a whisk brush for comfort’s sake. This whisk brush is made from a thrashed corn stalk with a long, rounded, soft tassel on one end. When nature has been satisfied in these proceedings, the slave then wipes and cleans his master.” Here, in the master so besotted with his own power that a vassal performed his most basic personal hygiene, was the perfect image of white Creole decadence.

It is impossible to know whether Shelly was given this choice assignment, or whether the van Beverhouts displayed all the unflattering characteristics attributed to planters. The same writer who so thoroughly criticized white Creoles as a class moderated his remarks by observing that individual planters he knew during a six-year stay on St. Thomas were generous, thoughtful, and modest. It was, of course, possible for planters to exhibit both kindness toward their families and

dělníkům. Kuchaři, hospodyně, chůvy, zahradníci a sluhové měli větší výsady a obvykle se s nimi lépe zacházelo. Tyto výhody měly ale svou cenu, jelikož tito domácí pracovníci byli ustavičným předmětem vrtochů a kontroly svých majitelů a často neměli téměř žádnou vládu nad svým osobním životem. Pracovní vytížení bylo různé. Jeden z pozorovatelů na konci osmnáctého století popsal, že se „veškerá práce sestává ze shánění masa, ryb a zeleniny na trhu, úklidu domu, přípravy jídla a obsluhy stolu a všechno to zajišťuje tolik rukou, že by se to dalo nazvat spíše obcházením než prací.“ Nicméně služebníci v jiných domácnostech nosili často těžký náklad a nevyhnuli se bití či jiným trestům. Někteří z nich museli plnit vysoce nežádoucí úkoly. „Když jejich majitele, či majitelky zavolá příroda a oni se musí vykálet v soukromí, otrok – muž v případě svého pána a žena v případě své paní – je musí doprovodit s kartáčem, aby jim ulehčil. Tento kartáč je vyroben z rozdrcených kukuřičných stvolů, zakulacený s měkkým střapcem na jednom konci. Poté, co jsou jejich přirozené potřeby uspokojeny, musí otrok svého pána otřít a očistit.“ Zde, v majiteli natolik opilém svou vlastní mocí, že svého poddaného přiměje vykonat za něj jeho základní lidskou hygienu, si můžeme udělat dokonalý obrázek o úpadku bílých kreolů.

Není možné zjistit, zda byl Shelly přidělen tento úkol a zda měli van Beverhoutové všechny nelichotivé vlastnosti připisované plantážníkům. Stejný pisatel, který tak důrazně kritizoval třídu bílých kreolů, mírnil své poznámky pozorováním, že někteří plantážníci, které osobně poznal během šesti let života na Sv. Tomáši, byli velkorysí, ohleduplní a skromní. Bylo samozřejmě možné, že se plantážníci chovali mile ke svým

other whites and tyranny toward their slaves, without perceiving a contradiction. Whatever the personal characteristics of the van Beverhouts may have been, they seem to have absorbed Shelly into their household and to have become quite fond of her. As a result, she developed close ties with the family and put them to good advantage. She learned to read and write during their years there. The records do not say who instructed her – perhaps an older domestic worker, or a van Beverhout family member. Although it was uncommon for house slaves to gain literacy, they did so occasionally, and in Shelly's case, if the van Beverhouts approved of her reading and writing, or even taught her, this suggests that they held her in relatively high favor. Moreover, the language that she learned to speak, read, and write was Dutch. She had spoken English, or an Afro-English mixture, in Antigua, but in St. Thomas, immersed in a Dutch-speaking household, she must have picked up the language quickly. Her surviving letters from a few years later were written in standard Dutch rather than the Afro/Dutch Creole language spoken by most of the enslaved population on the island. She certainly would have learned that dialect as well, since it was the principal language of the Danish colonies, used by anyone wishing to speak to a black person. But her primary grounding in Dutch indicates that she associated with, learned from, and identified with her master's family – probably to a greater extent than with the kamina folk in the fields and the slave quarters.

This evident closeness with the van Beverhouts, and the skills in literacy it brought, resulted in two important changes during Shelly's childhood and early adolescence: she became interested in Christianity, and she

rodinám a zároveň krutě ke svým otrokům, aniž by v tom viděli nějaký rozpor. Ať už měli van Beverhoutové jakoukoli povahu, zdá se, že přijali Shelly do své domácnosti a velice si ji oblíbili. V důsledku toho si s nimi vybuodovala pevné vztahy, kterých potom výhodně využila. Během let, které zde strávila, se naučila číst a psát. Záznamy nemluví o tom, kdo ji to naučil, možná to byl někdo ze starších domácích služebníků, nebo to mohl být člen van Beverhoutovy rodiny. Přestože to bylo neobvyklé, aby domácí otroci dosáhli gramotnosti, občas se to stalo a v Shellyině případě se nabízí myšlenka, že pokud jí van Beverhoutové dovolili naučit se číst a psát a nebo ji to dokonce sami naučili, museli si ji velice oblíbit. Navíc jazyk, kterým se učila mluvit, číst a psát, byla holandština. Na Antize mluvila anglicky nebo směsicí afro-angličtiny. Ale zde na Sv. Tomáši, ponořená do holandsky mluvící domácnosti, se rychle musela naučit nový jazyk. Její dochované dopisy, které napsala o několik let později, byly psány standardní holandštinou spíše než afro-holandskou kreolštinou, kterou používala většina otroků na ostrově. Toto nářečí se určitě také naučila, jelikož bylo hlavním dorozumívacím jazykem v dánských koloniích používaným všemi, kteří se chtěli domluvit s černochem. Ale její hlavní průprava v holandštině naznačuje, že se stýkala, učila se a ztotožňovala s rodinou svého majitele – zřejmě daleko více než s kaminy na polích a nebo ostatními otroky.

Tato evidentní blízkost s van Beverhouty a to, že díky tomu získala gramotnost, způsobily v Shellyině životě během dětství a raného dospívání dvě důležité změny: začala

gained her freedom. It is not clear which came first, but they were probably connected. One possibility is that she was manumitted first and then, since it was more common to teach Christianity to freed people than to slaves, she began receiving lessons in religion. Alternatively - and the more likely prospect - it may have been her conversion to Christianity that led to emancipation. There would have been no particular reason for the van Beverhouts to have freed her at such a young age - anywhere from ten to fifteen, roughly - had not religion provided that crucial opening.

What we do know from the scanty record is this: Shelly, a later court document said, was "brought up in this island in the Reformed religion." A plausible scenario is that her earliest exposure to the Gospels came with lessons in reading. When she showed interest, the family might have encouraged her by taking her to the Reformed Church in town, where the Dutch colonists, as well as a few slaves and free people of color, worshipped. Reformed Church policy in the Dutch Caribbean urged that "the poor and blind pagans," including Africans and Indians, "be led to the knowledge of God and their salvation." Few slaves converted, in part because planters feared that bringing slaves into the church would diminish the social distance between them. But some planters did allow slaves to worship, as did the van Beverhouts, although no records indicate whether Shelly attended school at the church, sat with the family or separately during services, or participated in.

She was interested enough in what she was learning to continue studying,

se zajímat o křesťanství a získala svobodu. Není jasné, co nastalo dřív, ale zřejmě spolu vzájemně souvisely. Jednou z možností je, že ji nejdříve propustili z otroctví a potom začala dostávat lekce z náboženství. Bylo totiž obvyklejší přivádět ke křesťanství spíše svobodné lidi než otroky. Je ale také možné, a daleko pravděpodobnější, že ji to, že se stala křesťankou, dovedlo ke svobodě. Nebyl žádný jiný mimořádný důvod k tomu, aby jí van Beverhoutové dali svobodu v tak mladém věku - bylo jí mezi deseti až patnácti lety - pokud ten zásadní moment nezpůsobilo náboženství.

Co však z omezených záznamů víme jistě, je toto: pozdější soudní záznamy uvádí, že byla Shelly „vychována na ostrově jako protestantka.“ Pravděpodobným scénářem je, že své nejranější zkušenosti s Evangeliiem získala spolu s lekceami čtení. Když projevila zájem, rodina ji možná s sebou vzala do reformované církve ve městě, kde se scházeli k bohoslužbám holandské osadníci spolu s několika otroky a svobodnými černochoy. Politika reformované církve v holandské části Karibiku prosazovala, aby byli „chudí a zaslepení pohaní,“ včetně Africanů a indiánů „vedeni k poznání Boha a spasení.“ Jen málo otroků uvěřilo. Částečně z obavy plantážníků o to, že by přítomnost otroků v církvi snížila společenský odstup, který mezi nimi panoval. Někteří plantážníci však otrokům účast na bohoslužbách umožnili, stejně tak jako van Beverhoutové. Žádné záznamy ale nenaznačují, zda Shelly navštěvovala nedělní školu, seděla s rodinou a nebo odděleně během bohoslužeb a zda se účastnila bohoslužeb.

To, co se učila, ji zajímalo natolik, že

perhaps on her own or under the tutelage of family members or clergy. Her reading, reported the historian Oldendorp, “was useful to her in attaining a sound knowledge of the Holy Scriptures and other books. She had been profoundly impressed by the stories of the martyrs and by the joy with which so many of Christ’s witnesses had gone to their violent deaths.” It is difficult to say precisely what it was that intrigued her about the martyrs’ lives, and what parallels she might have drawn to her own life – fortitude in the face of oppression, perhaps, or freedom in death. But her interest in the subject and her desire to discuss it left an imprint on those around her. Many years later, when Oldendorp visited St. Thomas, he interviewed a black woman who had served with Shelly on the van Beverhout domestic staff, and who recalled that she had obtained a copy of a Dutch *Martelaers-Boek*, or Book of Martyrs. She found much pleasure therein, remembered the woman, and spoke about it often to other women on the staff.

As the anecdote suggests, Shelly was stirred by her lessons to try her hand at teaching others. Her first “pupils” were the people nearest her, the domestic servants with whom she worked. “She endeavored to be of help to the Negro women who served in the same household, admonishing them often to love God and the Savior.” Whether, at her young age, she made an explicit spiritual connection between the Bible and African women, or simply spoke to them because they were close at hand, is hard to know. Did she try to teach them after hours or as they scrambled to complete their chores, and did the women regard the fourteen- or fifteen-year-old instructor as a help or as a hectoring annoyance? The records do

ve svých studiích pokračovala, ať už sama a nebo pod dohledem členů rodiny a nebo duchovních. Jak zaznamenal Oldendorp, četba „jí pomohla v získání důkladných znalostí Písma svatého a dalších knih. Hluboce na ni zapůsobily příběhy mučedníků a radost, se kterou tolik Ježíšových svědků kráčelo vstříc násilné smrti.“ Je těžké zjistit přesně, co ji tak zaujalo na životech mučedníků a nakolik se s nimi ve svém vlastním životě ztotožnila – možná to byla statečnost tváří tvář útlaku nebo nelpění na životě. Ale její zájem o toto téma a její touha po diskuzi udělala na její spolubydlící dojem. O mnoho let později, když Oldendorp navštívil ostrov Sv. Tomáše, vyslechl zde jednu černošku, která sloužila v domě van Beverhoutů spolu se Shelly a která vzpomínala na to, jak Shelly získala kopii *Martelaers-Boek*, nebo-li Knihy mučedníků v holandštině. Našla v ní zalíbení, vzpomínala žena a často o ní mluvila s ostatními ženami v domě.

Jak dokládá tato historika, Shelly byla tak nadšená svými lekcemi, že se snažila sama učit druhé. Jejími prvními „žáky“ byli lidé z jejího bezprostředního okolí, služebníci v domě, se kterými pracovala. „Snažila se pomáhat černým ženám, které pracovaly ve stejné domácnosti a často je napomínala, aby milovaly Boha a Spasitele.“ Zda se jí v tak mladém věku podařilo navázat určité duchovní spojení mezi Biblí a africkými ženami a nebo s nimi mluvila jednoduše proto, že byly po ruce, je těžké zjistit. Snažila se o jejich vzdělávání po práci nebo během ní? A považovaly ženy tuto čtrnácti nebo patnáctiletou instruktorku za pomoc nebo jim svým

not say, at least for this early period, but she continued to regard these women as the logical audience for her blossoming pedagogy. She had, on a small scale, started her own mission on St. Thomas.

Shelly was not baptized yet, however, nor did she consider herself to be fully awakened. There remained a spiritual hungering, by Oldendorp's account – and, presumably, by her own telling – that reading and speaking, and even the church, could not fill. “She had hoped for a long time that a teacher might come, one who would point out the true path to salvation to her and others. In fact, she felt certain that God would send them someone for that very purpose. When, during her youth, a Roman Catholic priest baptized some Negroes on St. Thomas, she hastened to him with her heart-felt desires to become a Christian and was baptized by him at her request.” Why she did not go to the Reformed minister for baptism is unknown; it is possible that she started attending church only after she was baptized. From time to time Catholic priests from Puerto Rico visited St. Thomas to minister to the colony's small white Catholic population, and on occasion the priests “instructed some Negroes as well in the fundamentals of their religion and baptized some of them.” Thus, Shelly gained early exposure to Christianity from a variety of sources, including Catholicism. She was still not satisfied she had found the right direction, but it was evidently the priest who christened her with a new name: Rebecca.

This religious turn in the young girl's life was perhaps the crucial factor in steering her to freedom. Lucas van Beverhout died in 1730, when Rebecca was about twelve, and she was inherited

komandováním byla na obtíž? Záznamy nic neříkají. Alespoň co se týče tohoto ranného období. Ona je však i nadále považovala za přirozené publikum pro své rozvíjející se pedagogické snažení. V malém měřítku započala na Sv. Tomáši svou vlastní misijní práci.

Přesto tehdy ještě nebyla Shelly pokřtěna a ani se sama nepovažovala za dostatečně probuzenou. Stále ještě měla, dle Oldendorpových a zřejmě také vlastních slov, duchovní hlad, který nemohlo zasytit čtení, kázání, dokonce ani církev. „Dlouho doufala, že přijde nějaký učitel. Takový, který jí a ostatním ukáže pravou cestu ke spasení. Vlastně si byla jistá tím, že Bůh pošle někoho právě z tohoto důvodu. Když pokřtil římskokatolický kněz v období jejího dospívání na Sv. Tomáši několik černochoů, pospíšila si za ním, jelikož se z celého srdce chtěla stát křesťankou a nechala se od něj pokřtít.“ Není známo, proč nepožádala o křest duchovního z reformované církve. Je možné, že jej začala navštěvovat až poté, co se nechala pokřtít. Katoličtí kněží občas připlouvali na ostrov Sv. Tomáše z Portorika, aby zde sloužili malé bílé katolické populaci a příležitostně „také vyučovali některé černochoy v základech svého náboženství a některé z nich pokřtili.“ Takto tedy získávala Shelly informace o křesťanství z různých zdrojů, včetně katolictví. Stále si však nebyla jistá, zda našla ten správný směr. I když to byl evidentně onen katolický kazatel, který jí při křtu dal nové jméno: Rebecca.

Tento náboženský obrat se zřejmě v životě mladé dívky stal okolností vedoucí k její svobodě. Lucas van Beverhout zemřel v roce 1730, v době,

by his son, Adrian, who took his father's place among the planter elite on St. Thomas. At some point, the van Beverhout family set her free at the behest of Adrian's mother and sister. Records do not explain why they did so; perhaps the emancipation took place during the settlement of the inheritance, for later court records described her as being "freed by the heirs of Lucas van Beverhout." Whether she took her former master's name, or any other surname, upon liberation is unknown. In all the available records from those years, she is simply called Rebecca. She fit in common profile of many enslaved girls and women throughout the Caribbean who gained freedom through manumission – she was young, of mixed African and European descent, worked in domestic service, had personal contact with a planter and his family, and thus benefited from opportunities to form a sympathetic attachment. Sometimes women parlayed sexual relationships with planters into freedom, but since the van Beverhout women were instrumental in liberating Rebecca, it seems more likely that they did so because they were fond of this eager, bright, religious young person. There had once been a legal obligation in the Danish islands for slaveowners to emancipate bond-persons who converted to Christianity, but as more slaves took that easy route to freedom, the loophole was closed, or ignored, as in other Protestant colonies. Still, some planter families, like the van Beverhouts, might have continued to believe that Christians should not enslave one another, and freed her as a result of her conversion. Even if most slaves could no longer gain freedom through conversion, some also continued to seek baptism because masters were not permitted to sell enslaved Christians, a factor which may also have influenced Rebecca in

kdy bylo Rebecce asi dvanáct let, a jako součást dědictví ji získal jeho syn Adrian, který po svém otci převzal postavení mezi bílou elitou na Sv. Tomáši. Na příkaz Adrianovy matky a sestry jí rodina dala v určitou chvíli svobodu. Záznamy neuvádí proč; možná tento akt osbození proběhl během dědického řízení, protože pozdější soudní záznamy ji popisují jako "osvobozenou dědici Lucase van Beverhouta." Není známo, zda si při osvobození zvolila za příjmení jméno svého bývalého majitele nebo zda si vybrala nějaké jiné. Všechny dostupné záznamy z té doby uvádí pouze její jméno Rebecca. Nijak nevybočovala z tehdejšího profilu mladé karibské dívky nebo ženy, která získala svobodu díky propuštění z otroctví – byla mladá, měla smíšený afro-evropský původ, pracovala v domácnosti, osobně se stýkala s majitelem a jeho rodinou a díky tomu měla více příležitostí k získání jejich soucitné náklonnosti. Někdy ženy k získání svobody využily sexuální vztahy s plantážníky. Ale protože se na Rebecčině propuštění z otroctví podílely ženy z rodiny van Beverhoutů, je pravděpodobnější, že tak učinily proto, že si tuto dychtivou, bystrou a nábožensky založenou dívku oblíbily. V minulosti platila na dánských ostrovech zákonná povinnost, na základě které museli otrokáři osvobodit otroky, kteří konvertovali ke křesťanství. Tato skulina se ale stejně jako v jiných protestantských koloniích uzavřela, protože stále více otroků jí jako jednoduché cesty ke svobodě zneužívalo. Stále však zřejmě některé rodiny, mezi nimi van Beverhoutovi, věřili, že křesťané by neměli zotročovat jeden druhého a v důsledku toho dali Rebecce svobodu. Přestože většina otroků už nemohla získat svobodu na základě svého přestupu, stále se někteří z nich nechávali

pursuing Christianity.

Thus, Rebecca evidently played a central role in winning her freedom. There is no clue whether she actually lobbied or cajoled the van Beverhouts to emancipate her; she may have done nothing of the sort, and the family's decision might have been of their own initiative. But perhaps she had, by her presence in the house – always studying, praying, and teaching – reminded the family daily that it was ungodly to enslave another Christian. Whatever the case, Rebecca parlayed her interest in religion to advance her own social position. She owed part of this triumph to good fortune, certainly, but she was also keen enough to perceive how to manipulate the system. To say that she did so does not necessarily mean her religious interest was insincere, or that she prayed merely to become free, or even that freedom had been her original goal. But of the very few avenues to liberty available to enslaved people, she hit upon one, understood its implications shrewdly, and followed it well.

In 1733, when Rebecca was about fifteen and probably at some intermediate point in her quest for faith and freedom, the St. John rebellion reverberated across the strait, shocking planters on St. Thomas, many of whom, including the van Beverhouts, had holdings on the smaller nearby island. All around her, planters seemed dispirited as the rebel hold on St. John continued into the spring of 1734, while the black population of St. Thomas was becoming bolder. "Our planters, weary from a continued vigil and chase, have become infirm and incapable of serving further," wrote Governor Philip Gardelin of St. Thomas, whose

pokřtít. Majitelé totiž nemohli prodávat zotročené křesťany a Rebecca se možná snažila o křest z tohoto důvodu.

Rebecca evidentně sehrála v získání svobody aktivní roli. Nemáme stopy po tom, zda opravdu za své osvobození lobovala nebo van Beverhoutovy přemlouvala. Možná nic z toho neudělala a rodina se mohla rozhodnout sama o sobě. Možná ale už jen svou přítomností v domě, vždy zaměstnaná studiem, modlitbami a vyučováním, denně připomínala rodině jak hříšné je zotročovat jiného křesťana. Ať už to bylo jakkoli, Rebecca zhodnotila svůj zájem o náboženství a postoupila na společenském žebříčku. Částečně za toto vítězství vděčila šťastné náhodě. S veškerou dychtivostí ale pochopila, jak vzít systém do svých rukou. Přesto to však nemuselo nutně znamenat, že byl její zájem o náboženství neupřímný nebo že se modlila pouze proto, aby dosáhla svobody a dokonce ani to, že byla svoboda jejím prvotním cílem. Z těch mála cest ke svobodě si ale jednu zvolila, chytře porozuměla jejím následkům a šla za nimi.

V roce 1733, když bylo Rebecce asi patnáct let a na své cestě za vírou a svobodou patřila mezi středně pokročilé, rozléhala se nad úžinami ozvěna vzpoury na ostrově Sv. Jana a šokovala plantážníky na Sv. Tomáši. Mnozí z nich, včetně van Beverhoutů, vlastnili na menším ostrově pozemky. Plantážníci v Rebečině okolí byli deprimováni z toho, že se rebelům dařilo mít Sv. Jana pod kontrolou až do jara roku 1734, zatímco se černošská populace na Sv. Tomáši stávala smělejší. „Naši plantážníci, unavení neustálým bděním a honičkou jsou čím dál nejistější a neschopní

draconian slave code of 1733 had helped precipitate the rebellion. "Our Negroes on this island, witnesses to our visible weakness, refuse tacitly their fruitless assistance and seem to aspire only to occasions on which to express themselves." A French official involved in the manhunt on St. John wrote that French forces aimed to "subdue the rebel Negroes of the island of St. John ... and to contain the Negroes of St. Thomas who seem disposed to revolt." But after the uprising had been suppressed by June, he noted that white planters had returned to their homes on St. John while "the St. Thomas Negroes, frighthened by this expedition, have become more manageable and more submissive than they had ever been."

There is no record of Rebecca's reaction to these events, but given her Christian leanings and her identification with her master's family, it seems likely she would have strongly disapproved of the uprising. Though she might have empathized with the plight of the slaves, she would have had nothing at all to gain from supporting the St. John rebels or the enslaved on St. Thomas who cheered them. Indeed, the St. John revolt, coming at such a crucial juncture in her maturation, might well have influenced the sense of her own life course. Watching the slaves' confidence on St. Thomas turn to fear as the revolt was crushed could have sharpened her desire to preach and to educate black women. By those methods, perhaps she saw a model by which black people, slave and free, could think, hope, and act in a slave society while eschewing violent means.

Such concerns would have been much on her mind, for she now belonged to that small class of free people of color,

další služby," napsal guvernér Sv. Tomáše Philip Gardelin. Ten, jehož drakonický otrocký zákoník z roku 1733 napomohl vzniku povstání. „Naši otroci na tomto ostrově, jež jsou svědky naší viditelné slabosti, tiše odmítají svou už tak nevalnou pomoc a jediné co je zřejmě zajímá, jsou příležitosti, kdy se mohou vyjádřit.“ Francouzský představitel, který se účastnil stíhání na Sv. Janu, napsal, že se francouzské posily snažili „potlačit rebelující černochoy na ostrově Sv. Jana ... a zkrotit ty černochoy na Sv. Tomáši, kteří se zdáli být nakloněni vzpouře.“ Poté, co se ale podařilo v červnu rebelii potlačit, poznamenal, že se bílí plantážníci vrátili do svých domovů na Sv. Janu, zatímco „se černoši na Sv. Tomáši, vystrašení touto výpravou, stali ovladatelnějšími a poslušnějšími než kdy dříve.“

Neexistují záznamy o tom, jak na tyto události Rebecca reagovala. Ale vzhledem k jejím křesťanským sklonům a spojení s rodinou svých majitelů je pravděpodobné, že s povstáním silně nesouhlasila. Ačkoli možná soucítila s otroky v jejich těžké situaci, neměla podporou rebelů ze Sv. Jana nebo jejich fanoušků na Sv. Tomáši co získat. Naopak, vzpoura na Sv. Janu přicházející v tak důležité chvíli jejího dospívání, možná ovlivnila směr, kterým se v životě vydala. To, jak se sebevědomí otroků na Sv. Tomáši měnilo v závěru rebelie ve strach, mohlo posílit její touhu kázat a vzdělávat černé ženy. V této cestě možná viděla způsob, jak mohou černí lidé, otroci i svobodní, přemýšlet, mít naději a jednat v otrokářské společnosti a přitom se vyhnout násilným prostředkům.

Tyto záležitosti zaměstnávaly většinu její mysli vzhledem k tomu, že nyní

found in every New World slave society, dangling between slavery and freedom. On St. Thomas their numbers were tiny – 118 in 1755, no doubt even fewer in the early 1730s – and most were quarantined by law in a small free black neighborhood of Charlotte Amalie called the Free Guts. Many, like Rebecca, were mixed-race people who had gained freedom through their master's wills and other private acts of manumission. Others were liberated by the government for meritorious service, as in the case of Mingo Tameryn, who participated in the tracking and defeat of the St. John rebels and was appointed captain of a freedmen's paramilitary corps that hunted runaway slaves with trained dogs. Freed people struggled to earn a living on the margins of plantation society, the men working as craftsmen or sailors, or as sellers of bread and fruit drinks, while women served as domestics in white households. Though classified legally as free, this intermediate group never enjoyed the same rights and legal protection as white colonists, who regarded them as dangerous models for the slaves. They were required to have their legal status registered in a document called a *fribrev*, and Governor Gardelin's slave code of 1733 made almost no distinction between slaves and freed people in its prescribed punishments and restrictions on the black populace. In subsequent years, additional laws forbade freed people from buying rum after dark, owing rum shops, holding "dances and drinking assemblies" after ten o'clock in the evening, and wearing jewelry and lavish clothing. Distrusted as they were by whites, however, their tenuous free identity also depended on separating themselves socially from slaves, creating similarly uneasy relations with that group.

patřila k nepatrné třídě svobodných barevných lidí, které bylo možno spatřit v každé otrokářské společnosti Nového světa a kteří se pohupovali mezi otroctvím a svobodou. Na Sv. Tomáši jich nebylo mnoho – 118 v roce 1755, na začátku třicátých let osmnáctého století určitě ještě méně – a většina z nich žila ze zákona povinně v malém svobodném sousedství Charlotte Amalie, které se jmenovalo Free Guts. Mnozí, podobně jako Rebecca, pocházeli ze smíšeného vztahu a svobodu získali z vůle svých majitelů a dalších zcela soukromých skutků vedoucích k osvobození. Jiní byly osvobozeni vládou za záslužnou službu, jako například Mingo Tameryn, který se podílel na stopování a porážce rebelů na Sv. Janu a byl jmenován kapitánem svobodných polovojenských sborů, které pronásledovali uprchlé otroky se cvičenými psi. Tito osvobození lidé si těžce vydělávali na živobytí na okrajích plantážnické společnosti. Muži pracovali jako řemeslníci, námořníci nebo prodejci chleba a ovocných nápojů, zatímco ženy sloužily v bílých domácnostech. Ač byli podle zákona svobodní, nikdy tato „meziskupina“ nepoživala stejných práv a zákonné ochrany jako bílí osadníci. Ti je považovali za nebezpečné vzory pro ostatní otroky. Museli mít svůj zákonný statut zapsán v dokumentu, kterému se říkalo *fribrev*, a zákoník guvernéra Gardelina z roku 1733 v souvislosti s tresty a restrikcemi naloženými na černou populaci nedělal mezi svobodnými a otroky téměř žádný rozdíl. V následujících letech zakazovaly dodatečné zákony osvobozeným černochům kupovat rum po setmění, vlastnit prodejny s rumem, „scházet se k tanci a pití“ po desáté hodině večer a nosit šperky a okázalé oblečení. Měli stejně napjaté vztahy s bělochy, kteří

In her new freedom, Rebecca fit much of this pattern. As a young adolescent, she had nowhere else to go – there is no record that she had any connection with the free black enclave in town – so she continued on in wage service with the van Beverhout family. At some point she was promoted to manager of the household, a duty she carried out with “great loyalty.” Her new position would have offered important advantages – respect, authority, income. She probably had a room in the van Beverhout house and wore better clothing provided by the family, including a linen shift and blouse, a sash around her head, and most likely shoes – unlike the slaves, who went barefoot. To the missionary Oldendorp, it appeared as though her cultural blackness had disappeared, which he regarded as a positive thing. “She was free and was treated by her employer not as a servant but as a member of the household,” he wrote. “In her outward behavior, she was not to be distinguished from a white person.” Writing more than thirty years later, Oldendorp might have overstated the social equality of the bond between the free house manager and her employers, perhaps to create an ideal of racial harmony in the Christian family. Perhaps she herself even chose to recall it that way. But another diarist who knew both Rebecca and the van Beverhouts well looked at their relationship in 1738 and noted: “They like her very much but are ashamed of considering her an equal.” No matter how close the members of an elite planting family considered themselves to a mixed-race person whom they had set free, certain barriers of race and caste, it seems, would always remain.

jim nedůvěřovali, jako s otroky, od kterých se v rámci posílení své křehké identity svobodných občanů museli společensky oddělit.

Se svou nově nabytou svobodou zapadla Rebecca do zcela do tohoto vzorce. Jako dospívající dívka neměla kam jít. Není žádný záznam o tom, že měla nějaké kontakty na svobodnou černou enklávu ve městě. Proto pracovala za plat u rodiny van Beverhoutových. V jednu chvíli byla povýšena na správce domácnosti, úkol, kterého se zhostila „s velkou oddaností.” Její nová pozice jí poskytla důležité výhody – respekt, autoritu a příjem. Zřejmě měla v domě van Beverhoutů svůj pokoj a nosila lepší oblečení, které jí rodina věnovala, včetně lněných šatů a halenky, šátku kolem hlavy a s největší pravděpodobností i botů – na rozdíl od otroků, kteří chodili bosí. Misionáři Oldendorpovi připadlo, jako by její kulturní “černost” vyprchala, což ona sama vnímala pozitivně. „Byla svobodná a její zaměstnavatel s ní zacházel více jako s členem domácnosti než jako se služkou,” napsal. „Podle jejího vnějšího chování bychom ji nerozlišili od bělošky.“ Oldendorp psal v době o více než třicet let později a možná zveličil společenskou rovnocennost vztahu mezi svobodnou správkyní domu a jejími zaměstnavateli. Možná chtěl vytvořit obraz ideální harmonie panující v křesťanské rodině. Možná se ona sama rozhodla na to vzpomínat tímto způsobem. Jiný pisatel, který dobře znal jak Rebeccu, tak van Beverhouty, ale popsal jejich vztah v roce 1738 takto: „Mají ji velice rádi, ale stydí se za to, že ji považují za sobě rovnou.“ Ať už se členové vysoce postavené plantážnické rodiny sblížili s touto míšenkou, kterou sami osvobodili, jakkoli, nikdy nepřekročili určité

Still, in the very years when the Amina rebels on St. John were planning and executing their war of liberation, a young adolescent girl of color fortified herself in the only ways open to her. There is a providential air in Oldendorp's narrative of Rebecca's early life, which in key respects is a reflection of her own memory, her own form of autobiography. She had a knack for gaining every advantage her position afforded – her master's patronage, literacy, freedom, managerial status, higher social standing. The threads of her life story – personal advancement marred by unfulfilled spiritual yearning – were intertwined but lay loosely askew, waiting for a firm hand to tie them together for some higher calling. Why she might recall her life in those terms would be framed more clearly by the passage of years.

Perhaps the most important characteristics we can discern in Rebecca's young life, apart from the sense of destiny permeating that account, are her own ability to study the world around her, perceiving its possibilities and limitations, and her aggressiveness in seeking out sources of learning to help her control that world. In her time and place, people of African descent – even those fortunate enough to be free – found few encouragements to express their intellectual or emotional desires, or anything that might hint of independent thought. Yet, in her restlessness, Rebecca apparently found it hard to wait for answers or to keep quiet. Pursuing religion, and reaching it, was how she measured her station in life. In the eighteenth-century Caribbean, no freed person ever took that place for granted.

rasové a kastovní bariéry.

Navzdory tomu všemu si tato dospívající barevná dívka upevňovala během let, kdy povstalci z řad Aminů na Sv. Janu plánovali a realizovali válku za svobodu, své postavení jediným možným způsobem, který mohla uskutečnit. Oldendorpův popis Rebečina dětství a dospívání, který je v klíčových momentech odrazem jejích vlastních vzpomínek a určitým druhem její autobiografie, vytváří atmosféru příhodných okolností. Měla talent k využití veškerých výhod, které jí její pozice nabízela – ochranu majitele, gramotnost, svobodu, prestiž vyplývající z její práce, vyšší společenské postavení. Její životní nitky (osobní vývoj narušený nenaplněnou duchovní touhou) se navzájem prolínaly, přesto však do sebe nezapadaly. Jako by čekaly na pevnou ruku, která je sváže dohromady a dá jim nějaký vyšší smysl. Jedině čas ukázal, proč se rozhodla vzpomínat na svůj život tímto způsobem.

Mezi zřejmě nejdůležitější vlastnosti, které v Rebečině dospívání nacházíme, kromě osudové předurčenosti prostupující její život, patří schopnost vnímat svět kolem sebe, pochopit jeho možnosti a limity, a také agresivita, se kterou vyhledávala veškeré zdroje, které by jí umožnily udržet si nad ním kontrolu. Na místě a v době kdy žila, mělo velmi málo lidí afrického původu – dokonce i ti, kterým se podařilo získat svobodu – příležitosti k naplnění vlastních intelektuálních nebo citových potřeb a nebo jakémukoli jinému náznaku nezávislých myšlenek. Díky své netrpělivosti však Rebecca nedokázala jen tak čekat na odpovědi nebo mlčet. Své životní postavení poměřovala skrze náboženské úsilí a dosažení výsledků. V Karibiku osmnáctého století bychom nenašli

svobodného černocho, který si byl jistý svým postavením.

4. THEORETICAL PART

4.1. GRAMMATICAL EQUIVALENCE

The biography *Rebecca's Revival* comprises some grammatical features which had to be considered in the course of the translation. The Czech language is inflectional as opposed to the analytical English language, and this fact creates potential difficulties, in particular on the grammatical level. The translation of the passive verb forms, multiple sentences or functional sentence perspective are further discussed in more detail.

4.1.1. PASSIVE VERB FORMS

The passive verb form phenomenon may be one of the issues to overcome while translating from English to Czech for its frequent use in the original language. The translator may be tempted to apply the same verb form in Czech from desire to keep the same length of the translated sentences or simply because he may want to be as precise and literal as possible.

Trpný rod čeština v beletrii v podstatě nepoužívá, pokud nejde o případy, kdy se autor záměrně vyhýbá explicitnímu vyjádření činitele. (Knittlová, 2010, p. 123)

As mentioned above by Knittlová the use of the passive voice is more common in English than in Czech, for various reasons. It may be the functional sentence perspective as in the first two examples below where I decided to transfer the passive voice into the active voice, thus avoiding the identification of the agent of the action, as in the third example. This is the most common reason for using the passive voice in English. (Dušková, 2006, p. 259). The last example of the passive voice is the phrase *were sentenced*, which is the case where it acts as the adjective connected to the copular verb *to be*.

She had been profoundly **impressed** by the stories [...]

Hluboce na ni zapůsobili příběhy [...]

is a hidden side of St. Thomas rarely **seen** by anyone but local people

se nachází ukrytá strana Sv. Tomáše, kterou málokdy spatří někdo jiný než místní obyvatelé

hauled them off to be **boiled down** to molasses, from which rum and sugar would be **refined** and **sent out** to world markets.

odtahovaly je, aby se z nich uvařila melasa. Z té se potom rafinoval rum a cukr a posílal na světové trhy.

his companions were **sentenced** to be worked to death or to suffer execution in the familiar agonizing ways.

jeho spojenci byli odsouzeni buď k popravě podobným mučivým způsobem nebo k tak těžké práci, že se při ní upracovali k smrti.

4.1.2. TRANSLATION OF MULTIPLE SENTENCES AND PARTICIPLES

The biographical literary style the original English text features many examples of long and complex sentences consisting of three or more clauses. To avoid confusion and literalisms these were separated to shorter sections, as suggested by Knittlová when she refers to Bečka's recommendation of preferring main clauses without conjunctions so that the text appears lively (Knittlová, 2010, p. 124). Even Levý states that „*podřadná spojení jsou v překladech poměrně častější než v původní literatuře a dodávají překladatelskému stylu pedantský, neživý ráz*” and that „*moderní překlad dává přednost spíše volnějším souřadnému spojení, slohu logicky méně nasycenému.*” (Levý, 1998, p. 148). The following example demonstrates one of such sentences which can be found in the text.

But it was here on St. Thomas, in the 1730s, that something else happened, when a solitary young woman began trudging daily along rugged roads through the hills in the sultry evenings after the slaves had returned from the fields.

Ale právě zde, na Sv. Tomáši, se ve třicátých letech osmnáctého století stalo ještě něco dalšího. V té době se, poté, co se otroci vrátili z polí, začala osamělá dívka vydávat na úpornou cestu každovečerním dusnem a hrbolatou stezkou mezi kopci.

Yet another common phenomenon in English is the occurrence of participles. When translating the sentences where participles were involved I frequently decided to translate them as separate full sentences. This generic method is also seconded by Dušková who suggests replacing the participle by a subordinate clause.

Zatímco v češtině je přechodník řídký a výrazně knižní (většinou se nahrazuje větou vedlejší), v angličtině jsou vazby s přítomným participiem běžné v jazyce psaném i mluveném. (Dušková, 2006, p. 583).

The following illustration offers an instance of such a division of one sentence into three separate ones.

By the middle of the following day they had gained control of much of the island, setting fire to cane fields but taking care to preserve the sugar refineries.

Do oběda následujícího dne měli pod kontrolou většinu ostrova. Zapalovali pole s cukrovou třtinou. Postarali se však o to, aby cukrové rafinérie zůstaly zachovány.

4.1.3. FUNCTIONAL SENTENCE PERSPECTIVE

In the course of my translation I had to bear in mind the differences between English and Czech regarding the word order in the sentences and consequential functional sentence perspective, a phenomenon which helps us to identify thematic and rhematic information in the text or speech. According to Knittlová „*je pro překladatele nezbytné, aby dokázal rozlišit novou či zdůrazněnou informaci a dal jí v cílovém textu příslušné místo a akcent.*” (Knittlová, 2010, p. 33).

Dušková also pays attention to this significant distinction between the two languages and states that English as opposed to Czech uses more instruments to emphasize the new information.

Na rozdíl od češtiny, v níž je aktuální členění (funkční větná perspektiva) hlavním slovosledným principem, v angličtině se slovosled jako prostředek aktuálního členění uplatňuje v menší míře. Tento rozdíl mezi češtinou a angličtinou vyplývá z různosti jejich gramatické stavby. Angličtina však disponuje různými syntaktickými

a sémantickými prostředky, které umožňují dosáhnout souladu mezi větnou linearitou a základním rozložením výpovědní dynamičnosti, nebo působí-li větná linearita proti základnímu rozložení výpovědní dynamičnosti, je jimi tematickorematická struktura jasně indikována. Některé z těchto prostředků jsou pro angličtinu specifické. (Dušková, 2006, p. 527)

As a result of this theoretical framework, the Czech translation of *Rebecca's Revival* tends to use the flexibility of the Czech word order by putting the new rhematic information at the end of the sentence, as can be demonstrated by the following examples.

She learned to read and write during her years there.

Během let, které zde strávila, se naučila číst a psát

Such were the questions the slaves grappled with as an adolescent girl named Rebecca came of age on St. Thomas in the shadow of rebellion.

Zatímco otroci zápasili s těmito otázkami, dospívala ve stínu rebelie na Sv. Tomáši mladá dívka jménem Rebecca.

The use of *empty it* is another example of how the English language copes with shifting the rhematic information towards the end of the sentence. Such a case is presented in the next example.

Still, the vessels are going back there, back to the place she knows best, and it has probably crossed her mind to board one and return too.

Pro ni se však loď plaví zpátky na místo, které zná nejlépe a nejspíš ji několikrát napadlo, že se také nalodí a vrátí.

4.1.4. SEQUENCE OF TENSES

A difference between the Czech and English language also occurs with regards to the sequence of tenses. To express the events in chronological order English uses the past perfect form of the English verbs.

Plusquamperfektum je orientováno k minulosti: zahrnuje minulou dobu předcházející před jinou dobou minulou. Základní význam plusquamperfekta je

tedy předčasnost před jiným dějem minulým nebo předčasnost z hlediska minulé časové orientace. (Dušková, 2006, p. 226)

According to Dušková the Czech language almost never uses this aspect of the tense and it is necessary to employ other means such as adding the word *předtím* and, as Kufnerová comments, the incorrect translation of the sequence of tenses is a common example of grammatical interference. (Kufnerová, 2009, p. 47)

While translating a part about punishing the slaves by cutting their body parts this characteristic of the treatment of the time sequence had to be considered. Due to the use of the past perfect form of the verb it is obvious that the slaves first disobeyed the law and then the punishment followed. To make this clear for the Czech reader I decided to reformulate the sentences in such a way that there can be no misunderstanding as to of what happened first.

A slave without a foot had run away; one missing both feet had run away twice. A one-legged former rebel had escaped and remained free for half a year before being captured. A one-handed field worker had raised the other hand to strike a white person. A black West Indian who could not speak had once shouted at a *Blancke*, and his tongue had been cut out.

Otroku, který utekl, usekli nohu; jiný se pokusil uniknout dvakrát a přišel o nohy obě. Bývalý jednonohý rebel žil po útěku na svobodě půl roku, než ho chytili. Dělník na poli přišel o ruku poté, co chtěl uhodit bělocha. Černoch ze Západní Indie, který nemohl mluvit, se předtím rozkřičel na *Blancke* a vyřízli mu jazyk.

4.1.5. PERSON AND NUMBER

Given the non existing distinction in English between the polite and informal form of the word *you* a problem may arise while translating it into Czech. Knittlová offers a solution.

Pomáháme si typem oslovení (křestní jméno – tykáni), ale není to vždy jednoznačné, je třeba se opřít o širší kontext, o situaci, ale i o konvenci. (Knittlová, 2010, p. 122)

For the translation of direct speech in the biography when the slaves addressed their owners I decided to use the polite form taking into account the fact that the owners had a higher social status than the slaves though the two demonstrated examples are only interpretations of what might have been uttered at the time of the actual events.

“For the time being, I am in your power, but nothing will ever persuade me to serve you; I would rather end my life by voluntary death.”

„Momentálně mě sice máte ve své moci, ale nic mě nikdy nepřiměje k tomu, abych vám sloužil; raději svůj život dobrovolně ukončím.“

“I was much greater in Guinea than you are here. I had many more slaves in my service than you have. Now you expect me to be your slave? I would much rather die of starvation.”

„V Guinei jsem měla daleko lepší postavení než vy tady a měla jsem mnohem více otroků, kteří mi sloužili, než máte vy. A teď ode mě čekáte, že budu vaší otrokyní? To raději umřu hladu.“

4.2. TRANSLATION OF PROPER AND GEOGRAPHICAL NAMES

4.2.1. PROPER NAMES

With regards to the proper names I encountered two types. Names such as Rebecca, which is the name of the main protagonist, or Johannes (van Beverhout) have their Czech equivalents and I could have used them. However I decided not to do so and the reason for this is that there were other names, especially the names of the African slaves, such as Aquashie, Abedo, Kofi or a French name Chevallier de Longueville. For these names I did not find their respective Czech equivalents. For the consistency in translating the names I decided to leave all of them in their English form. Another reason is that the names themselves do not carry a specific meaning that needs to be translated for the sake of readers' better understanding.

Miroslava Knappová also writes that the custom with regards to translating the proper names from their original language is very inconsistent and it is allowed

especially in the non-fiction literature to keep the original form for the easier identification of the individual persons. (Knappová, 1983)

Based on the common practice I transferred Rebecca Proppen's second name to its Czech equivalent of *Proppenová* as suggested by Karel Sekvent in his article published by the Association of Translators and Interpreters.

4.2.2. GEOGRAPHICAL NAMES

In general, the translation of geographical names should not present any significant problems. Most of the existing places are known and named in both languages and as Kufnerová states „*platí zásada, že je nutno respektovat domácí úzus tvarově i pravopisně, psát tedy Mnichov, nikoli Munchen.*” (Kufnerová, 2009, p. 37)

According to her I translated the geographical names into their Czech equivalents. However there were two types of them. With regards to the names of the islands, countries or regions I found no problems in finding their Czech counterparts, such as the island of St. Thomas, St. John or St. Kitts. Even less frequently used term of West Indies has its Czech equivalent of *Západní Indie*. Though rarely used in Czech I preferred this name to the current term *Karibik* as it lends historical flavour and prioritizes veracity over accuracy.

However there were names of the whole regions such as the Atlantic world which in English language covers not only the ocean itself but also the coasts of Africa, the Caribbean islands and also both American continents. For this term I found no Czech equivalent. Due to the fact that the book describes the life of one woman, Rebecca, who lived on both sides of the ocean, namely the Gold coast of Africa and also two of the Caribbean islands I decided to opt for a cautious and all-embracing metonymic expression and translate this as *břehy Atlantiku*.

Sometimes I decided to specify the geographical place by adding a word that clarified to what place, country or kingdom the name referred to. This is the case especially with the names of countries or kingdom which nowadays do not exist. Most of the readers will be familiar with Kongo, yet unless a person has studied the history of Africa or has read books similar to the one being translated he will probably not know what Dahomey means. As I did not find its Czech equivalent I

decided to leave the name its English form, as demonstrated in the following example.

from Dahomey to Kongo

z království Dahomey do Konga

The author of the book used the term Afro-Atlantic women for the identification of black women who originally came from Africa but lived as slaves in the Caribbean or their descendants. Similar term is used nowadays to name the Afro-American citizens of the USA. I decided to follow the same pattern for translation of Afro-Atlantic women as it is used for Afro-American women.

Among the millions of Afro-Atlantic women

Mezi miliony afroatlantských žen

4.3. LEXICAL AND STYLISTIC EQUIVALENCE

According to Kufnerová the translator should not get limited in his search for the lexical equivalence by the literary and dictionary terms. „*Tvořivé transformační operace dobrý překladatel provádí také v rovině slovní zásoby nově formulovaného prozaického textu ... neomezuje se jen na slovníkové ekvivalenty, nýbrž hledá další, neotřelé, opomíjené a někdy dokonce již pozapomenuté výrazy.*” (Kufnerová 2009, p.68). And as Levý suggests „*k lexikálnímu ochuzení dochází velmi často tím, že při volbě českého výrazu použije překladatel slova obecnějšího, a tím méně názorného a svěžího.*” (Levý 1998, p. 138)

Therefore when I translated the term *venerated evangelical elders* I decided to replace the literal translation of the word elder, by the Czech word *matrona*. The reason for this is that the Czech translation of the elder does not specifically refer to a woman, although it is obvious from the sentence itself and also because it was an official term in the renewed Moravian Church in the 17th century to call the women who proved their faith by hard work and high moral standards *the matrons*. Also to a reader who is not familiar with the religious term *starší*, it may be easier to associate with the term *matrona*.

The article “Provision Ground” taken from the website www.seestjohn.com describes the the term provision grounds used in the book as a place, where “... *the slaves produced their own food, unsupervised by the slave masters, on garden plots called provision grounds located on the less productive areas of the plantation ... although not suitable for sugar cane production, was appropriate for food crop cultivation ...*”. I decided to translate this as *second-rate* ground due to the fact that I believe it explains the type of the ground more precisely than the literal translation of the word *provision*.

Other expression I decided to specify was the school at the church Shelly might have attended while attending the church with the van Beverhout family. I added to the term school the attribute Sunday as this is the common expression used for religious classes carried out usually for children during the Sunday worship.

With regards to the religious terms presented bellow I tried to use the terms that would be understandable also to non religious readers.

whether Shelly attended school at the church

zda Shelly navštěvovala nedělní školu

Worshippers built “praise houses”

Věřící budovali „modlitebny”

or participated in devotions.

a zda se účastnila bohoslužeb

4.3.1. LOANWORDS - WORDS BORROWED FROM OTHER LANGUAGES

Other expressions that required special attention were the words which derive from foreign languages, especially from Dutch, some African languages and probably a mixture of all, the Creole language used on the island of St. Thomas. *Blanken* is the Dutch expression for white and *kapmessen* is a machete in the same language.

Využívání cizích výrazů v beletristickém textu mívá především funkci navodit atmosféru konkrétního cizího prostředí. (Kufnerová, 2009, p. 39).

Rozhodující je ve všech případech funkční kritérium. Týká se to i cizího jazyka, použitého v literatuře jen náznakově pro vytvoření atmosféry, v osloveních, pozdravech, společenských frázích atd. Za těchto okolností zůstává cizí jazyk I v překladu v původní podobě. (Knittlová, 2010, p. 108)

I assume the writer of the book, Jon. F. Sensbach, was able to find translated expressions for these words and decided not to use them because as Kufnerová and Knittlová suggest he wanted to emphasize the atmosphere and present to the readers some examples of the language used at that time in the Carribean. For the same reasons I did the same and left the expressions in their original form as can be seen in the examples. I decided not to add the Czech suffixes to these expressions either to underline its originality.

Planters like van Beverhout were among the first generation of *Blancken* in the Danish West Indies

Plantážníci jako van Beverhout patřili v dánské Západní Indii k první generaci *Blancken*

inside them the men had hidden knives and *Kapmesser*, long blades used for cutting sugar cane.

Uvnitř měli muži schovány nože a takzvané *Kapmesser*, dlouhá ostří, která se používala k sekání cukrové třtiny

4.3.2. ZERO EQUIVALENTS

Some problems may arise when there is no equivalent to the word used in the original text.

Jestliže ekvivalent v CJ neexistuje, je třeba řešit případy, tzv. nulové ekvivalence či bezekvivalentní lexiky. (Knittlová, 2010, p. 113)

In the translated text I found such expressions as *bussals* or *kamina folk*. I followed the suggestions given by Knittlová and decided to apply the original counterpart. Other possibilities were to drop these expressions from the text but in the examples demonstrated bellow it was impossible as they were used to identify a certain group

of people. They are likely to have derived from a mixture of African and Creole expressions and it is difficult to find their origins.

A Bussal is a person whose faculty of reasoning has not at all been developed.

Bussal je člověk, jehož rozumové schopnosti nejsou plně rozvinuty.

“Bussals” were generally thrown in with the largest group, the so-called kamina folk, or enslaved field hands.

„Busalové“ byly většinou vrženi do té největší skupiny mezi takzvané „kaminy“, nebo-li zotročené zemědělské dělníky.

Some even held important positions as “bombas,” or drivers, on plantations in St. John.

Někteří z nich dokonce zastávali na plantážích na Sv. Janu významné pozice takzvaných „bombů“, nebo-li řidičů.

4.3.3. FOREIGN WORDS IN CZECH

The book contained several foreign words which have almost the same form in both languages, Czech and English. The following examples are illustrations of such cases.

they had been penalized for defying the *Blancken*, or white **colonists**

byli potrestáni za svůj vzdor vůči *Blancken*, nebo-li bílým **osadníkům**

blamed the causes of this **calamity** on our disunity

svaloval vinu za tuto pohromu na naši nejednotnost

for the colony's **disorganization**

za nepořádek v kolonii

4.3.4. THE EXISTENCE OF MORE EQUIVALENTS

The first few chapters of the book I translated deal with the rebellion which took place in 1730s on St. John island. For this reason the word *rebellion* and *rebel* is frequently used, sometimes being replaced by *revolt* or *uprising*. I tried to use as

many Czech equivalents to these words as possible for the reason of avoiding over-repeating myself in my translation as illustrated bellow.

and to contain the Negroes of St. Thomas who seem disposed to **revolt**.” But after the **uprising** had been suppressed by June

a zkrotit ty černochoy na Sv. Tomáši, kteří se zdáli být nakloněni **vzpouře**.“ Poté, co se ale podařilo v červnu **povstání** potlačit

many of whom did not join the **rebellion**

Mnozí z nich se k **rebelii** nepřidali

4.3.4. CULTURAL TRANSPOSITIONS - MEASURES

The Czech metric system is based on metres and its multiples while the English system uses such measures as inches or miles.

Nezvyklé měrné systémy, např. ruský a anglický, často nahrazujeme naší metrickou soustavou. (Levý, 1998, p. 124). Metrické soustavy bude také jinak převádět v beletrii a jinak v literatuře věcné: ve vědeckém díle musí přepočítávat matematicky, kdežto v beletrii přibližně. (Levý, 1998, p. 135)

Although miles and dozens are terms not unfamiliar to the Czech reader I still decided to follow the practice suggested by Levý and converted these into kilometres and the number of people the dozen represents. Examples of such measures are as follows.

about six miles long and three miles wide

necelých deset kilometrů a pět kilometrů široký

picking their way through the darkness, a dozen men climbed a path

Asi dvanáct mužů si klestilo cestu po tmavé stezce

4.3.5. CULTURAL TRANSPOSITIONS – THE PERIOD

While translating the decades mentioned in the book the Czech language usually used the verbal description of the period as oppose to the English language where its possible to use the numbers.

In the 1680s the Danes even gave their slave-trading concession to a German company

V osmdesátých letech sedmnáctého století dokonce Dánové předali svou licenci pro obchod s otroky německé společnosti

4.3.6. OTHER TRANSLATION COUNTERPARTS

Throughout the time of the translation I had to be aware of the existence of different types of translation counterparts. The most challenging were the parts where I had to consider whether it is more appropriate for Czech translation to use one-word counterpart in the case of the two-word original equivalent or the opposite. Also most of the translation theory books by Kufnerová, Knittlová and other writers mention this as one of the potential areas where translators usually make mistakes. They include such topics as the grading of adjectives. English uses the quantifiers for two-syllable adjectives while Czech makes no difference in the length of the adjective. English also uses intensifiers especially in the case of defining the modifiers such as small, big or young. Czech has a range of diminutives that can replace them.

Sometimes I found it appropriate to use the antonymy changes. In cases such as replacing *small* by *nevelký*, the reason was to minimize the use of the word small throughout the whole book. While in the case of replacing *they slept late* by *vstávali velmi pozdě* my reason was to make the text more familiar to the Czech reader.

more than one thousand **enslaved people** on the island.

více než tisícem **otroků** na ostrově

or at least black Creole, **West Indians** over Africans

nebo alespoň černým kreolům a **obyvatelům Západní Indie** před Afričany

from **slave rebels** on land

před **povstalci z řad otroků** ve vnitrozemí

These two **small islands**

Tyto dva **ostrůvky**

gathered singly or in **small groups** from various traders working the Caribbean circuit.

kteří osaměle postávali a nebo se shlukli do **skupinek** patřících různým obchodníkům operujícím v karibské oblasti.

Since these **poor people** are not yet rightly certain about the implications of the auction [...]

Vzhledem k tomu, že tito **chudáci** ještě netuší, co je po aukci čeká, [...]

the most unruly and barbaric of the nations,” “wilder, more murderous and devil-like in their nature

nejneposlušnější a nejbarbarštější národ mezi všemi ostatními,“ „jejich povaha divočejší, vražednější a ďábelštější než ostatní

4.4. TRANSLATION OF THE TITLE

According to Levý, there are two major types of the book titles. First one is a descriptive title. This title usually includes the name of the main protagonist and very often also the type of the genre. These titles are easier to translate and the information the title carries is more important than its aesthetic element. The second type are symbolic titles. These denote the theme and the atmosphere. With this sort of titles one has to bear in mind that they should be unique and easy to remember. (Levý, 1998, p. 153-154)

With regards to the translation of the book *Rebecca's Revival, Creating Black Christianity in the Atlantic World* I believe it carries both types in one, the descriptive title being more important. In the second part of the title I only encountered a problem with translating the term Atlantic World (see the chapter Translation of proper and geographical names) and then the term Black Christianity. The literal translation of the word *black* is *černý*, which only refers to a colour. Thus the word was translated as *černošský*.

5. CONCLUSION

Thanks to this work I had a chance to learn in a practical way about the differences between Czech and English language, especially with regards to their grammar. We studied the English grammar in the seminars on the theoretical level and I was now able to put what I learned into practice. I very much appreciated the works of Dagmar Knittlová and Zlata Kufnerová as they focus in their books not only on the major and obvious differences between the languages but also on such nuanced problems as are for example diminutives, the excessive use of possessive pronouns, periphrastic solutions and other low-profile issues which I would not normally take into consideration at first sight.

Also Levý's work was a great inspiration to me on the theoretical level of translating.

If I were to sum up the most challenging aspects of the thesis, it may be concluded that the biggest problems for me was the length and complexity of the English sentences which I often had to divide into two or more Czech ones. But still I enjoyed not only the actual translating which made me explore the English language into details but also the fact that I learned more about the origins of the African slaves emancipation in the Caribbean.

6. BIBLIOGRAPHY

6.1. PRIMARY SOURCES:

Sensbach, J.F. *Rebecca's Revival Creating Black Christianity in the Atlantic World*. USA: Harward University Press paperback edition, 2006.

6.2. SECONDARY SOURCES:

Kufnerová, Z. *Čtení o překládání*. Jinočany: Nakladatelství H&H Vyšehradská s.r.o., 2009.

Knittlová D. a kolektiv. *Překlad a překládání*. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2010.

Dušková, L. a kol. *Mluvnice současné angličtiny na pozadí češtiny*. Praha: Nakladatelství Academia, 2006.

Levý J. *Umění překladu*. 3rd edition. Praha: Ivo Železný, 1998.

Straková H., Kalandra F. *Jak psát bez chyb*. Brno: Akademické nakladatelství CERM, s.r.o., 2011.

6.3. WEBSITES:

Knappová, Miloslava. „K překládání osobních jmen.” *Naše řeč*, volume 66 (1983), issue 4. Ústav pro jazyk český Akademie věd ČR, v.v.i. Web. 1 March 2014

Singer, Gerald. “Provision Ground.” *St John Virgin Islands (USVI)*, 2008. Web. 23rd Feb 2014

Lexikografický koutek Jiřího Vedrala. „Překládání zeměpisných názvů.” *Jednota tlumočnicků a překladatelů*. Web. 23rd Feb 2014

Sekvent, Karel. „Přechylování v překladech ze stylistického hlediska.” *Jednota tlumočnicků a překladatelů*. Web. 23rd Feb 2014

The Free Dictionary. Web. 8th March 2014